

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

1977
4.18

З В Е Р Н Е Н Н Я

УКРАЇНЦІ !

В Україні шаліє московський окупант, - переслідування, терор і розбій, найкращим цвітом нашого народу більшовицькі опричники наповнюють тюрми, концтабори, психіатричні катівні. Методично, згідно з опрацьованим у Кремлі східним пляном, обмосковлюється наше шкільництво, зводиться на найнижчий провінційний рівень і забивається в кайдани "соцреалізму" наша наука, літературу і мистецтво. Переслідую нашу віру і Церкву, наці традиції і мову, нищать пам'ятки нашої величчя і слави, забороняють і переслідують за вживання української мо-

Проти тих молодих українських патріотів, що підносять голос в обороні прав поневоленого нашого народу, ведеться шалена нагінку - щораз нові арешти, обшуки, закриті судові процеси, позбавлювання праці тих, що змагаються за свободу, самостійність і самобутність української нації.

Україна переживає один із найбільш критичних часів у своїй історії, коли її народ, що нараховує тисячоліття існування, московські імперіялісти хочуть позбавити національного обличчя і обернути у безлику отару рабів - "советський" народ, на ділі московський. Під кривавою п'ятикутною зіркою, що замінила двоголового царського орла, хочуть втримати москалі останню в світі колоніальну імперію русифікацією, терором і народовбивством українського і других народів.

Організація Українських Націоналістів-революціонерів, тисячі членів якої в останніх десятиліттях віддали на вівтар Батьківщини своє життя за волю для свого народу, за українську незалежну соборну державу, ніколи не припиняла й не припинить боротьби з московським окупантом.

Боротьба йде дальше, - тверда, неугнута, завзята. Всіма засобами і способами ОУНР веде боротьбу з окупантом України на рідній землі. Ми звідси даємо їй всесторонню підтримку всіма можливими заходами і допомагаємо всіма нашими силами. Одною з форм нашої допомоги визвольній боротьбі звідсіль є перевидавання крайових матеріалів, що їх поширюємо по західних країнах, а також по містах і селах в Україні. ОУН видає англійською, німецькою, французькою, еспанською та іншими мовами інформаційну літературу для західного світу й українською - для України, організує антимосковські акції і демонстра-

Тільки для внутрішнього вжитку!

ції по багатьох містах світу, щоб запротестувати проти чиненого Москвою в Україні народовбивства і розкрити світові очі на ту жахливу дійсність, що її московський імперіялізм-більшевизм-комунізм може принести й у їхні країни. Такими акціями, що здобули розголос на весь світ і на всю Україну, були акції під час XX і XXI Олімпіад - у Мюнхені і в Монреалі. ОУНР нав'язує і розбудовує широкі контакти з антикомуністичними організаціями світового масштабу через Антибільшевицький Блок Народів /АБН/, Європейську Раду Свободи /ЕРС/, Світову Антикомуністичну Лігу /ВАКЛ/, скріплює на міжнародних форумах свої позиції і поширює фронт боротьби проти Москви на цілий світ.

В період облудного детанту з червоним московським дияволом, якого так прагнуть західні "миротворці", в час, коли - прикриваючись приязними усмішками - розпаношуються на Заході в дипломатичних сурдутах тисячі советських агентів-кагебістів, щоб підміновувати вільний світ, Організація Українських Націоналістів підготовляє і переводить світові антикомуністичні й антиросійські конференції і поширює відповідну літературу, щоб освідомити всі народи про небезпеку, яка загрожує їм з Москви, щоб ці народи довідалися, що Україна бореться не лише за свою, але й за вселюдську правду і волю, і тому вимагає моральної і політичної допомоги визвольній боротьбі українського народу. Ці світові міжнародні конференції і організації схвалюють резолюції в користь України і за розвал московської тюрми народів - т.зв. ССРСР.

Уся ця видавнича, пропагандивна, демонстративна, міжнародня і організаційна діяльність, всі численні акції і заходи ОУНР вимагають зрозуміла річ - великих коштів, що їх можуть дати лише свої люди, дисципліновані члени, жертвовні українські патріоти. Без цих коштів Організація неспроможна буде діяти так, як мусить діяти, як вимагає того Україна.

І тому Провід ОУНР звертається до всього свого членства із закликом - і цього року перевести на всіх теренах ЗБІРКУ НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД, у висоті залежній від матеріального стану і заробітків кожного члена і кожного українського патріота. Важливість і акутність цієї справи диктуються подіями в Україні, диктуються konieczністю допомоги нашим братам і сестрам, що жертвують собою і своїми родинami для добра України.

ДРУЗІ НАЦІОНАЛІСТИ !

Наші Друзі на рідній землі борються з московським окупантом, жертвуючи Україні ВСЕ - свою свободу, кров і життя. Від нас вони мають право вимагати і вимагають допомоги. Кожний з нас є зобов'язаний цю допомогу дати, таку, якої вимагають наші борці.

Проведім же збірку на ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД так, як наказує совість, як належить членам Організації, яка поставила своєю девізою - "Здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї", і послідовно її здійснює колосальними жертвами крові і життя, яка насє на своєму прапорі імена Петлюри, Коновальця, Шухевича-Чупринки і Бандери!

Слава Україні!

1976/77

П Р О В І Д

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

В 60-ту РІЧНИЦЮ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

В березні 1917 року - півтора століття після знищення Москвою української козацької держави і пів століття після смерти українського генія і національного пророка Тараса Шевченка, який взивав український народ: - "Вставайте! Кайдани порвіте!", - і саме в місяці його народження і смерти, почалася Українська Національна Революція.

Перші підняли прапори революції українці - вояки Волинського й Ізмаїльського царських гвардійських полків у Петербурзі, перетворившись з "руських солдатів" знов в українських козаків, та перші започаткували повалення московської тюрми народів.

Під ударами революційних сил визволених з закріпачення народів завалилася московська калоніальна імперія. Поневолені народи скинули чуже ненависне ярмо і почали будувати своє власне самостійне життя - свої національні суверенні незалежні держави:

"Яремні пута ми вже пірвали
І зруйнували царський трон,
З-під ярем і тюрем, де був гніт,
Ми йдем у вольний світ..."

Встав і розірвав московські кайдани й український народ та з запалом, енергією і посвятою взявся до будови свого власного самостійного суспільного, політичного, економічного, культурного і релігійного життя

Мільйони дужих українських рук підняли тисячі синьо-жовтих прапорів, могутня хвиля національного пробудження нашого народу покотилася по всій Україні, український народ підвівся і випрямився на весь ріст. Відразу і стихійно пробудився лицарський дух наших славних пращів великих, народ відразу пригадав собі, "хто ми, чиї сини, яких батьків, ким, за що закуті". Заговорив дух народу - невмирущий, непоборний.

Український народ всією силою душі і серця відчув, що настав рішальний час брати свою власну долю в свої власні руки: будувати свою власну самостійну незалежну державу. Про це виразно говорять і цього домагаються багатолюдні маніфестації, з'їзди, збори: військові, селянські, кооперативні. Всеукраїнський Національний Конгрес, що відбувся в Києві 19-21 квітня 1917 року, вимагав негайного проголошення самостійності української держави, зірвання всяких політично-правних зв'язків з Московщиною, організування українського уряду, власного державного апарату, української національної армії та розбудови власного самостійного життя. Перший Всеукраїнський Військовий З'їзд /18-21.5.1917/ поставив до диспозиції півтора мільйона українських вояків, готових відстояти українську самостійну державу. Народ давав своїх синів, свою силу і зброю та проголошував: кінець неволі, кінець чужому пануванню, "в своїй хаті - своя правда і сила і воля!" Хай живе самостійна Україна

Щоправда, тодішні соціалістичні провідники не проголосили відразу української самостійної держави, прогайнували перші місяці революції. І аж 22-го січня 1918 року в Києві, 4-тим Універсалом Української Центральної Ради стверджено волю українського народу жити самостійним, ні від кого незалежним, державним життям та знову стати господарем і володарем своєї власної землі:

"Народе України! Твоєю волею, силою, словом утворилася на українській землі вільна українська республіка... Од нині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною державою українського народу..."

1-го листопада 1918 року проголошено державну самостійність у Львові і 22-го січня 1919 року в Києві - соборність України.

Такі були цілі Української Національної Революції, Такі були прямикування українського народу.

Але зовсім інші цілі мала березнева російська революція, яка, хоча й була звернена проти царського панування, то в питанні поневолених Росією народів стояла на тому ж становищі, що й царська Росія і пізніше большевицька т.зв. жовтнева контрреволюція, тобто - на становищі дальшого поневолювання народів у "єдиной невідімої" Росії, чи в т.зв. ССРСР. З цією метою московські большевики пішли війною на Україну і після кількарічної борні знищили українську державу, перетворивши її в свою колонію, т.зв. УССР.

І з цього часу триває посилене боротьба поміж Україною і Москвою, червоною і білою, на рідній землі, поза межами України і у всьому світі. Бо Москва є одна й однакова, червона вона чи біла, пролетарська чи "демократична", - має одну й ту саму ціль: поневолювати Україну і другі народи й країни та загартувати й поневолити весь світ.

Поміж першою і другою світовими війнами боротьбу з Москвою вели повстанські, а далі підпільні революційні організації й формації: БУД, УВО, ОУН, СВУ, СУМ, Карпатська Січ, і з ними український народ. 15-го березня 1939 року проголошено самостійність Карпатської України.

35 років тому, під час другої світової війни, український народ знов встав і знов рвав ворожі кайдани, відновлюючи українську державну самостійність 30-го червня 1941 року у Львові:

"Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України..."

Прапори одвертої збройної боротьби проти двох наїзників і окупантів - брудної Німеччини і червоної Москви - підняла в 1942 році славетна Українська Повстанська Армія під проводом Головного Командира Романа Шухевича-Чупринки. Український народ знов дав їй свою силу і повну підтримку та післав у ряди УПА своїх найкращих синів і дочок.

В 1944 році створено революційний уряд України - Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/. Поставлено широкий спільний фронт боротьби других поневолених Москвою народів.

І хоча й тоді не зтрималась українська самостійна держава, то Україна не зложила зброї. Змінила лише форми, способи і тактику боротьби. В цих нових формах і в нових обставинах боротьба йде далі. Воїни ОУН і УПА напереді. З ними український народ, особливо його молода генерація, бореться з московським окупантом всіма доступними способами і засобами, у всяких формах, на всіх місцях, на всіх ділянках і відтинках життя. Також і на засланнях і в концтаборах смерті.

60 років триває теперішня боротьба України з большевицькою Москвою, що докладає всіх зусиль, і то хитрощами, то обманом, то підступом, то насильством і терором і прямим розбоям, то своїми висланниками "з цинковими гудзиками", то культобманом намагається втримати Україну в ярмі.

Але боротьба йде далі. В Україні стоїть твердий непереможний визвольний фронт, другий твердий український національний визвольний фронт стоїть у всьому світі - ОУН в авангарді. Цих фронтів не зламає жадна ворожа сила! Микола Міхновський, Симон Петлюра, Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка, Степан Бандера - полум'яні семафори революції!

Українська Національна Революція ще не закінчена. Остання дата, дата остаточної й дефінітивної перемоги над Москвою і здобуття української самостійної держави - ще не поставлена.

Два рази в цьому столітті український народ вставав, рвав кайдани, встановлював свою самостійну державу. Український народ буде рвати московські кайдани третій раз, буде їх рвати доти, аж їх розірве, аж "на оновленій землі врага не буде супостата", аж знов стане володарем і господарем на своїй власній землі, в своїй власній ні від кого незалежній самостійній соборній державі! А ми маємо цьому допомогти нашою працею, нашими акціями, нашою дією.

Аж сповниться заповіт Шевченка: В своїй хаті - своя правда і сила і воля !

Березень 1977.

СВІТОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ ФРОНТ

"УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ !

Революційним зривом, зброєю Твоїх найкращих синів Ти здвигнув в 1917-1918 рр. на руїнах тогочасних імперіялізмів, що Тебе віками поневолювали, Храм Волі - Українську Державу.

Грізні вітри розвівали Твої переможні прапори над усіма містами України. Ними гордилися Київ, Львів, Чернівці й Хуст. Вони вели в бій Українську Армію, вони лопотіли на бойових кораблях Чорноморської Флотії.

Віковічні Твої вороги зруйнували цей святий Храм, але ж Ти, Український Народе, зберіг його у своїй душі як священну спадщину предків. Впродовж наступного чвертьстоліття у боротьбі за волю Української Землі, за власну самостійну державу, Ти віддав мільйонові жертви... На сторожі цієї волі Ти поставив - від карпатських верхів по Дін і Кавказ - збройні кадри своїх синів - Українську Повстанську Армію /УПА/...

Українська Головна Визвольна Рада є найвищим і єдиним керівним органом Українського Народу на час його революційної боротьби, аж до створення уряду Української Самостійної Соборної Держави...

Ми свідомі того, що наша визвольна боротьба вимагає героїзму і кривавих жертв, а перш за все непохитної віри в свою правду. Ми віримо в Твої творчі, будуючі сили, бо тільки вони є запорукою нашої перемоги.

Віримо, що не посоромим землі своєї.

Героїчна боротьба Твоїх предків і пам'ять про їх лицарську смерть за Українську Державу - це для Тебе наказ.

Тому кличемо до Тебе: Ставай до боротьби за свою волю і за свою державу. Єднайся у Своїй боротьбі, кріпись у Своїй вірі!"

З УНІВЕРСАЛУ

УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ Р.

Україна, 1944 р.

А. Галиченко-Немирич

МИ - В БОРОТЬБІ

В Україні йде боротьба - постійна, важка, завзята. Здавна-давня різні вороги наступають на наш Край і намагаються підкорити собі і поневолити український народ. Деякі з цих напасників уже взагалі не існують - печеніги, половці, хозари, татари, їх стер з лиця землі український меч, деякі під нашими ударами послабили настільки, що тепер не представляють для України великої небезпеки.

Залишився ще один ворог України, найбільший і найтяжчий - Москва. З цим ворогом наш народ бореться теж здавна, ще 1169 року Андрій Боголюбський з Суздаля напав був і пограбував Київ, а 500 років пізніше гетьман Іван Виговський в пух і прах розгромив московські армії під Конотопом, але в останніх 60 роках ця боротьба прибрала на силі з обидвох сторін. Московсько-большевицький окупант застосовує всі й усякі способи - від підступу й обману до терору, розбою і морду, - спрямовані на послаблення і нищення нашого народу. Ворог намагається вбити український народ, перетворивши його на т.зв. советський, тобто - московський.

Ці московські намагання проявляються особливо криваво від часу української програної в перших Визвольних Змаганнях /1917-21 рр./. Але такі московські спроби знищити наш народ - проявилися й перед тим, після програної гетьмана І. Мазепи /разом з шведським королем Карлом XII-тим/ в битві під Полтавою в 1709 році.

Наш народ ніколи не мирився з ворожим поневоленням і постійно провадив боротьбу за своє визволення, за свою свободу й незалежне життя, за свою самостійну державу. Передові борці народу організували боротьбу на різних відтинках і місцях, в різних формах, із збройною включно - залежно від ситуації, сили, спроможности і можливости.

Після I-шої світової війни, коли на всіх побоевищах замовкли гармати, коли й українська регулярна армія перестала існувати, і коли всю українську територію окупували наші вороги, тоді піднялися ті, що не скорилися і не кинули зброї, - вони продовжували визвольну боротьбу підпільним революційним способом. Цю боротьбу вела Українська Військова Організація /УВО/ під командою її основоположника полк. Євгена Коновальця, що пізніше стала бойовою частиною Організації Українських Націоналістів /ОУН/, покликаної до життя і революційної дії в 1929 році під проводом того самого основоположника і першого її голови - Єв. Коновальця.

ОУН 50 років на полі бою

За пів сторіччя ОУН пройшла довгий, великий і славний шлях боротьби - від революційних дій у т.зв. мирному часі /між I-ою і II-ою світовими війнами/ до всенароднього повстання ОУН-УПА, як окреслив цю боротьбу один із сьогоднішніх крайових борців, - в часі й після II-гої світової війни. На цьому священному шляху впали тисячі - десятки - сотні тисяч революціонерів, борців, повстанців. Впали і провідники цієї боротьби - Євген Коновалець, Роман Шухевич-Чупринка, Степан Бандера. Але визвольна боротьба не припинилася.

Найвищим досягненням ОУН у 50-літній боротьбі є проголошення відновлення української державности 30-го червня 1941 року. А далі - 10-річна збройна війна /1942-1952/ півмілієнної УПА під командою її Головного Командира ген. Романа Шухевича - Тараса Чупринки, що згинув на цьому передовому пості в бою з ворогом в Білогорщі біля нашого древнього княжого Львова 5-го березня 1950 року. Але й з

Його смертю боротьба не скінчилася. Її далі вели ОУН-УПА, переключившись на інші форми і способи, а ті, що попали в руки ворога, не встигли розірвати себе гранатою /"чотири гранати для ката, п'ята - собі!"/ - вели й організували боротьбу навіть у московських концтаборах. Інші наклали голови - в цих і в німецьких концтаборах. А ще інші залишилися в підпіллі. Невелика кількість опинилася в західному світі.

Творцями, борцями, учасниками цієї боротьби, що зброя і кров'ю викували цю нову добу української історії, - є українські націоналісти і їхня організована сила - Організація Українських Націоналістів.

Ця слава доба історії України - це доба українського націоналізму. Цю добу створила молода українська генерація - сповнена полум'яної віри, одчайдушного завзяття, безприкладного героїзму і посвяти та кожночасної готовності на все. Вони не знали ні сумнівів ні вагань ні страху там, де йшлося про Україну і про українську справу. Для них - "закон найвищий і наказ: соборна українська держава - вільна й міцна від Тиси по Кавказ", а девізом: "здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!"

Це про цю генерацію написав поет-революціонер:

"Зродились ми великої години
з пожеж війни і з полум'я вогнів,
плакав нас біль по втраті України,
кормив нас гніт і гнів на ворогів..."

І ось ідемо в бій життєвому
міцні й тверді, незламні мов граніт...!"

Біль по втраті України, гніт наїзників-окупантів і гнів на ворогів - зродили ОУН.

ОУН високо вгору підняла прапор боротьби, так високо, що його побачив увесь український народ, над Дністром і над Дніпром - на всіх своїх, різними ворогами окупованих, землях. Народ підносить чоло і разом із своїм молодим поколінням неустрашимих революціонерів-борців стає до нового змагу за право своє і свободу. А напереді ОУН - невгнутий, залізний авангард народу, його найкращі сини й дочки, такі, що йдуть "в вогонь і в воду", в тюрму і на шибеницю, які маршують все вперед і не знають відвороту, для яких змістом їхнього життя є - здобути державу або згинуть!

І вони йшли... На їхньому шляху революційні чини, великого значення діла і почини, історичної міри дати, події, постаті - великі і знані всьому народові, такі, що увійшли в пантеон нації української, і невідомі борці-воїни-герої, що "зродились великої години" і загинули вірні заповіді-законові ОУН: "здобудеш або згинеш!". Таке історичне покликання і призначення ОУН - боротися і здобути або - згинуть.

Золоті, світлі сторінки вписала ОУН в історію України. Перших 10 років - підпільна революційна боротьба з окупантами, що здобула розголос у всьому світі, 15-го березня 1939 року в Хусті - проголошення самостійності Карпатської України, "Карпатська Січ" у збройній боротьбі з агресорами, 30-те червня 1941 року - відновлення української державності у Львові і по всій Україні, куди дійшла ОУН, Дружини Українських Націоналістів /ДУН/ і Похідні Групи ОУН на Схід - на Київ, Полтаву, Харків, Донбас, Крим... Осінь 1942 року формування Української Повстанської Армії /УПА/ і одверта збройна боротьба на два фронти - проти німців і проти москалів, листопад 1943 року Конференція поневолених Москвою народів, що стала основою Антибольшевизького Блоку

Народів /АБН/, липень 1944 року створення революційного уряду України - Української Головної Визвольної Ради /УГВР/ і дальша збройна боротьба /1942 - 1952/. Після 1952 року УПА і ОУН знов у підпільній боротьбі, повстання у московських концтаборах: в Сибірі, Воркуті, Норильську, Кінгірі, Казахстані, Мордовії, страйки, заворушення і демонстрації в містах і селах /Новочеркаськ, Дніпропетровське і ін./, саботування заряджень окупаційної адміністрації, спротив і опір ворогові на різних ділянках національного життя. Форми боротьби різні, різні способи і засоби, різна зброя, різна тактика, різні назви визвольних організацій, такі, що їх ті, що борюються, - вважають відповідними, доцільними, можливими, потрібними в даній ситуації, в даному часі і в даному місці: оборона української мови, культури, історичних пам'яток, свободи народу, його самобутности і незалежности від "старшого брата".

Вся ця голосна боротьба в Україні, що в різних формах проходить зокрема останніми часами, - це ОУН або прямий чи посередній вплив ОУН, її ідей і її боротьби, минулої і теперішньої. ОУН і дальше продовжує боротьбу за визволення України з-під московського панування. Інша дійсність - інші форми, інша тактика, інші підходи, інші прийоми боротьби. Але мета - та сама: визволити український народ, щоб знов "засяяв у народів вольних колі", як пророкував Іван Франко і Тарас Шевченко: "Встане Україна!"

Ми націоналісти - творили історію

Ця велика і славна боротьба, ці великі історичні події - це діло українських націоналістів, це чини ОУН. Це ми, члени ОУН творили ці історичні діла, ми вписували золоті сторінки в історію України. Це ми проголошували в 1941 році українську державу по всіх містах і селах України, куди дійшли Похідні Групи ОУН - 10.000 членів, а вони дійшли були аж під Київ, на Донбас, на Крим... Ми створили УПА, яка силою півмільйона озброєного воїнства билася 10 років за проголошену 30-го червня 1941 року державу. Ми, члени ОУН, - є підметною органічною частиною історії України останніх десятиліть, ми творили цю історію. І платили за це найвищу ціну крові і життя!

Наші друзі згинули в цій гігантній боротьбі на українській землі, ті, що попали в полон, пішли в московські концтабори і там далі боролися і гинули - там і в німецьких концтаборах, а ті, що залишилися в підпіллі, дальше борються.

Майже все наше покоління /мається на увазі покоління нашого теперішнього Активу/ згинуло в боротьбі. Лише невелика кількість нас, членів ОУН, з незалежних від нас причин і потреб, опинилися в західному світі. Але з тієї причини, що ми покинули рідну землю, не змінилися ані наші обов'язки у відношенні до ОУН ані наші завдання у відношенні до України - ми і дальше в боротьбі за ту саму ціль: за українську державу. Змінилися лише засоби, способи і форми нашої боротьби, змінилася зброя, вони залежні від ситуації й дійсности, в яких живемо й діємо. Так завжди було...

Як ми маємо тут боротися і що ми маємо тут робити, щоб і дальше виконувати завдання члена ОУН, про це написано і пишеться багато в наших організаційних матеріялах і виданнях, теж, очевидно, і в цих Бюлетенях. Що є необхідним - то виконувати наші обов'язки й працю, ті, що їх нам доручено й призначено виконувати на тому відтинку фронту, на якому ми тепер поставлені.

Ми - члени ОУН зложили присягу, взяли на себе добровільно обов'язки, їх виконуємо й маємо виконувати незалежно від того, де і серед яких обставин і умов ми живемо. Нас до цього колись вибрали, виселекували з-поміж багатьох інших. Бо ОУН - це організація, яка поставила

собі завданням боротися за визволення України, за українську самостійну соборну державу, боротися у всяких обставинах і у всяких умовах, аж до кінця, аж до перемоги. - "Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї!" - це наша перша і найважливіша заповідь - завжди, всюди і скрізь, у всіх обставинах нашого життя.

Це не є легко, очевидно, і не всі до цього надаються, і не всіх до цього покликано. Кругом нас є інші й вони не є такими, як вимагається від нас. Але вони не належать до ОУН і не мають таких обов'язків і завдань, як маємо ми - члени ОУН, вони до цього не надаються. А нас вибрали з-посеред інших тому саме, що лише ми надаємося до такої організації, якою є ОУН. Серед всіх інших ми є перші - обов'язками, активністю, жертовністю, дисципліною, посвятою. Такими ми були й такими ми маємо й далі бути, бо таке історичне покликання і призначення Організації, до якої належимо, - ОУН: боротися і здобути, або - згинути.

В Деклярації Проводу Організації Українських Націоналістів, виданій після закінчення другої світової війни, в травні 1945 року, під якою є підпис Головнокомандувача Воючої України сл.п. ген. Романа Шухевича-Чупринки, написано: "На великому священному пляху визвольної боротьби поневоленого народу бувають дні тріумфу і занепаду і не нам узалежнювати наші дії від майбутньої розв'язки. Ми як діюче народне покоління сповняємо свій почесний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за це терновий чи лавровий вінок. Ми віримо в силу і воскресіння України і знаємо, що своїми діями наближаємо день національного і соціального визволення. Коли б ми і впали, то на наші крові і ділах зродяться чергові борці, що почате діло попроведуть далі, так як і ми продовжуємо труд і працю наших батьків..."

П'ять років пізніше - 5 березня 1950 року на цьому великому священному пляху визвольної боротьби впав Головний Командир цієї боротьби сл.п. ген. Роман Шухевич-Чупринка. Чотирнадцять років пізніше - 15-го жовтня 1959 року впав провідник ОУН сл.п. Степан Бандера. Впали тисячі й тисячі відомих нам і не відомих воїнів-борців.

Наші друзі впали в боротьбі - дійшли до кінця свій шлях вірні до загибуні ідеї визволення України. На їхній боротьбі, жертві і крові виросло нове українське покоління. Кругом ОУН гуртуються нові молоді сили. Не згинула і ніколи не згине ідея, за яку боровся, бореться і буде боротися аж до остаточної перемоги український народ. Боротьба не припинилася і не припиниться. Немає такої людської сили, щоб могла знищити ідею, немає такої сили, що могла б спинити народ у його нестримному поході до волі.

"На вас, брати наші"

Знає про це наш ворог. І тому пробує, придумує і застосовує всякі способи для побороювання української сили - терор, переслідування, насильство, підступ, обман, підкупство, фальшування, тюрми, концтабори, розбій і т.д. Москва фальшує українську історію, науку, літературу, мистецтво, виселяє українську молодь з України і насилає москалів, найкращих українців саджає до тюрм, психіатричних катівень, концтаборів, русифікує все, що українське. Ворог намагається знищити духово і фізично український народ, стерти його з лиця його власної землі. А до нас сюди висилає своїх культобманних післанців-агентів з завданням зносити заколот і фермент серед української спільноти в західному світі та в цей спосіб послаблювати наші сили, нашу працю, нашу допомогу українському народові. Але даремні всі ці московські намагання. Україна бореться - боремося і ми у всьому світі.

"На вас, брати наші, розкинені на чужині, Воююча Україна дивиться як на відтинок єдиного фронту нашої великої боротьби, яка має загально-

людське значення. Україна дивиться на вас, як на бойовиків великої визвольної справи, які відкрили фронт в західній Європі, країнах Америки, Австралії, скрізь, де живе хоч би один українець... З Україною ви му- сите бути якнайтісніше духово пов'язані, ви мусите жити нею, її праг- неннями і боротьбою. У вас не сміє вселяватися зневіра в успіх нашої великої справи. Вас не сміють підточувати сумніви щодо правильности нашої боротьби на Землях... Воююча Україна вимагає, щоб українська емі- грація була палким носієм ідей, за здійснення яких бореться українсь- кий народ..." - Це слова із "Звернення Воюючої України до всієї укра- їнської еміграції", написані в Україні в жовтні 1949 року. Ці пламенні слова написали наші борці в Україні, під Зверненням є підпис Головно- командуючого всією визвольною боротьбою ген. Романа Шухевича-Чупринки та 21 найвищих провідників, керівників і командирів ОУН-УПА. Це до НАС написані оці слова, це вони, наші друзі, нас взивають!

В Україні прапори визвольної боротьби бере в свої дужі руки молода українська генерація, що мужньо і відважно виходить на шлях, як аван- гард свого народу. Боротьба йде скрізь: у підпіллі, в літературі і в культурі, в школах і в колгоспах, в фабриках і в університетах і в на- уці, в концтаборах і на цілині, в селах і містах...

Та сама ціль, той самий шлях і ті самі прапори. Такі самі сини і дочки того самого народу українського, їх багато - непроглядні тисячі, мільйони. Ми тут знаємо лиш деякі імена деяких передових борців і лиш деякі назви їхніх визвольних організацій. Вони йдуть незважаючи на пер- слідування, арешти, ув'язнення, вивози, концтабори, не зважаючи на жертви і втрати. Йдуть тим шляхом, що їхні попередники, їхні батьки:

"Ім північні вітри гудуть,
їм сніги замітають путь,
а вони ідуть без упину..."

Йдуть шляхом ОУН. Бо немає іншого шляху для поневоленого, але нескоре- ного народу, бо "доки Україна в неволі, доти всі українські покоління йтимуть на війну!" - сказав Микола Міхновський, батько українського націоналізму.

"Народ мій є!" - "Будемо битись!"

До боротьби виступило молоде українське покоління. - "Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не перекреслить мій народ!" - кличе В. Си- моненко. - "Україна є, живе і дихає..." - перекликається з ним дру- гий поет, Остап Невідомий. - "Будемо битись!" - взиває В. Мороз. - "Ми українські націоналісти ув'язнені у Владимирській тюрмі за нашу участь в українському національному русі... Ціль українських націоналістів - не демократизувати чи яким-будь способом удосконалювати форми росій- ського політичного життя... Наша ціль - вихід зі складу СРСР і побудо- ва української держави". - пишуть українські політичні в'язні з найваж- чої московської тюрми.

А це й є, була й буде ціль ОУН - боротися і здобути-відновити Українську Самостійну Соборну Державу. За цю велику ціль борються наші друзі в Україні, до боротьби за цю ціль стала молода українська гене- рація, на різних відтинках, ділянках, полях, місцях...

В. Мороз, Юрко Шухевич, Сорока, Прип'як, Ільчук, Більський, Калин- ці, Гель, Лукіяненко, Стус, Ірина Сеник, Строката, Оксана Попович, Сте- фанія Шабатура, Чорновіл, Караванський, Сверстюк і інші - це лише де- кілька імен, а їх є багато-багато - відомих нам тут і не відомих. Вони борються в різних формах, різними способами, під різними назвами: "Ук- раїнський Національний Фронт", "Український Національний Комітет", "З'єдинена Партія Визволення України", "Фронт Оборони України", "Спілка

Українських Робітників і-Селян", "Самвидав" і інші, відомі нам і не відомі.

Бороться український народ, бореться нескорена, негнута, непере-
можна Україна! Молода генерація напереді: "З твоїм ім'ям, Україно,
вмирає і в твоєму імені живе!" - ОУН веде, дає напрям, бандерівці на
всіх місцях, всюди перші, всім дають приклад, не лише в підпіллі, але
скрізь між народом і також у московських тюрмах, концтаборах, казематах
-Діюче народне покоління сповняє свій обов'язок... і своїми діями на-
ближує день визволення". Ми - члени ОУН

Ми тут - поза межами України, у всьому світі, - є частиною діючого
сьогодні в Україні народного покоління, ми тут є частиною цієї ОУН, що
бореться там - в Україні. Ми є ті ж члени цієї самої ОУН - авангардної
незламної сили українського народу в боротьбі за визволення України
з-під московської окупації. Відповідно до цього ми маємо тут наші обо-
в'язки і завдання, що їх виконуємо завжди і всюди, в кожному часі,
в кожному місці, у всіх умовах і обставинах. Форми нашої дії тут різні,
різні засоби і способи, різна зброя - такі, які тут доцільні й ефек-
тивні для допомоги нашому народові в його боротьбі.

Оце - наше найбільше завдання і наш найбільший обов'язок у відно-
шенні до українського народу, обов'язок діючого за межами України на-
родного покоління, якому припало жити в даному історичному часі і зма-
гатися на даному нам історією підтинку всенародньої боротьби.

ОУН бореться і буде боротися - аж до кінця, аж до перемоги!

Разом з ОУН бореться непереможний визвольний фронт в Україні і
Світовий Український Визвольний Фронт закордоном.

МИ - В БОРотьбі !

"Воююча Україна вимагає, щоб українська еміграція була активним
співорганізатором єдиного фронту всіх народів, поневолених і загро-
жених російсько-більшевицьким імперіялізмом.

Російсько-більшевицькі імперіялісти поневолили вже багато народів,
а всім іншим народам світу готуються накинати ярмо завтра. Всякі
більшевицькі заяви про можливість мирного співіснування двох систем
- це тільки облудна пропаганда. А на ділі всі зусилля кремлівських
верховодів спрямовані на підготовку нової війни для загарбання ціло-
го світу. Все життя СРСР підпорядковане цій одній меті. Надії захід-
нього світу, що війну можна відвернути, - марні надії, будовані на
піску. Війни світові не уникнути ні в який спосіб.

Цю істину, Ти, українська еміграціє, мусиш проповідувати на кожно-
му кроці серед народів Заходу. Вона повинна бути для Тебе вихідною
в Твоїй практично-політичній роботі серед цих народів. Скажи їм ясно,
що сьогодні перед цілим світом стоїть питання не про те, як уникнути
нової війни - вона неминуха, - а про те, як врятувати волю, незалеж-
ність і культуру, як уникнути людству рабства і заглади, - а це не є
неминухе. І Ти їм мусиш ясно відповісти, що єдиний для світу рятunek,
це найскоріше і повне знищення російсько-більшевицького імперіялізму
на його сьогоднішніх вихідних позиціях. А цього можна добитися тільки
організованим зусиллям єдиного фронту всіх народів, поневолених і за-
грожених російсько-більшевицьким імперіялізмом..."

/Із ЗВЕРНЕННЯ ВОЮЮЧОЇ УКРАЇНИ
ДО ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ, 1949 р.

І. Зорян

СТАНОВИЩЕ Ї УКРАЇНІ І Ї СССР

Щоб знати положення нашого народу в Краю, треба постійно слідкувати за подіями і розвитком ситуації в Україні й у всій російсько-більшевицькій імперії - СССР. Головними джерелами є відомості зібрані від різних людей і різними способами, підпільні видання, советська преса, журнали, книжки. Допоміжними матеріалами є коментарі в нашій і чужій пресі, журналах, окремих виданнях, деякі матеріали, які не були публіковані. Зібрано поважний матеріал, який не тільки тепер, а і в майбутньому буде великою допомогою для студій і зрозуміння визвольних процесів та для нашої дії у визвольній боротьбі.

Ціль російського імперіялізму

На протязі всієї історії ще не було такої ситуації, як сьогодні, що майже весь український нарід і майже всі землі України перебувають у рамках однієї окупаційної імперії. Це створює особливо трудні життєві умовини для окупованого народу. Для того, щоб зрозуміти особливо трудне положення уярмленого українського народу і його спроможності боротьби за своє визволення, потрібно пізнати ворога і його політику.

На відміну від імперіялізмів деяких західних народів, імперіялізм російського народу не обмежується лише до мілітарної окупації і економічного визиску поневолених народів, але його ціллю є суцільне знищення тих народів, разом з їхніми віковими культурними, релігійними, мовними і духовними надбаннями, у формі злиття з панівною російсько-советською нацією. Цей безприкладний в історії суцільний імперіялізм реалізується такою ж безприкладною жорстокістю, всебічним гнобленням і визиском. Це безпрецедентне явище можна пояснити хіба глибоко закоріненим у російській душі почуттям меншевартості, яке породжує боязнь, що в нормальних умовах міжнародного життя і конкуренції, вони не видержали б ні в культурному, ні в економічному змагу з іншими народами і мусіли б зайняти належне їм місце. Тому груба сила була і залишилася основним аргументом у їхній політиці. Тому теж жовтнева революція була нічим іншим, як заміною пануючої еліти російської імперії. Відійшла стара, віджила форма автократичної царської влади, а на її місце прийшла нова форма диктаторської большевицької влади, з тими самими цілями, хоч під іншими облудними гаслами. Для тих самих цілей, рятуння і продовження російської імперії, хоч під новими гаслами, вже підготовляється чергова, третя, - т.зв. "демократична" зміна.

З точки погляду міжнародної політики, російська імперія являється одною з трьох супер-потуг /ЗСА, СССР і Китай, як третя сила/, значення якої для світової ситуації не можна недооцінювати, бо сила кожної з них спирається на інших підставах, кожна з них має інші внутрішні проблеми та в інший спосіб намагається утвердити свою силу і значення на міжнародній арені. Зовнішня політика СССР спирається на вигравання ріжниць інтересів між західними державами, на чолі з ЗСА, у здобуванні впливів серед народів т.зв. третього світу /господарсько недорозвинених/ з метою їхнього підкорення, як черговий крок у напрямку остаточної розправи з головними контр-партнерами на світовій політичній арені, і опанування цілого світу. Для того потрібно мати сильне запілля і відносний спокій внутрі імперії.

Є велика ріжниця в засобах і способах, які стосує Москва в нутрі своєї імперії, і тими, які стосує на зовні - в світі. Внутрішня і зовнішня політика большевицької імперії є різна на різних місцях.

Способи і засоби дії російського імперіялізму

Внутрішня політика червоної російської імперії відзначається наступними прикметами:

1. Існує пануючий нарід - російський - кращий від других, який має свою панівну класу - Комуністичну Партію Советського Союзу /КПСС/ і свого вождя.

2. Пануючий нарід бореться за свої життєві інтереси і простір для себе, трактує інші народи імперії як другорядні, яких історія призначила стерти з лиця землі задля підсилення пануючого народу.

3. Всі середники, які провадять до зміцнення позиції пануючого народу, його керівної класи і його вождя, є добрі і можуть бути ужиті у боротьбі проти поневолених народів.

В такій ситуації є зрозумілою спеціально запланована і консеквентно реалізована політика русифікації, почавши від дитячих ясел з російською мовою для дітей у передшкільному віці, через обмеження кількості видавництва на мовах уявлених народів, радієві і телевізійні авдіції, русифікацію кін і театрів, середнього і високого шкільництва, наукових інститутів, університетів, засмічування словників /яких видається небагато/ російськими новотворами, обсаду ключевих позицій в адміністрації, політичній апараті, армії і в органах безпеки на територіях поневолених народів спеціально вишколеними для цієї цілі росіянами. Впарі з тим вивозять або нищать - палять культурні пам'ятки, мистецькі твори, очищують від вартісних видань бібліотеки, йдуть намагання використати в народі побутові традиції, пісні, казки для дітей, осмішують релігію і віру в Бога, дозволяючи в Україні діяльність Русської православної церкви, загнавши в катакомби УАПЦ й УКЦ. В загальному йдуть намагання применшити вартість всього, що має національний український характер, зводячи українську культуру до етнічного провінціалізму, а рівночасно вивисують все, що є російське, підносячи його до вселюдських вартостей. Навіть колишнє облудне гасло "національна форма, соціалістичний зміст" віджило в умовах шовіністичного запаморочення, бо вже і національна форма від декількох років підлягає нищівній урядовій критиці.

Подібною є господарська політика у відношенні до поневолених народів, в яких експлуатується в колоніальний спосіб багатства сирівців і розбудовується промисл нівфабрикатів та загальних послуг, а на теренах замешканих росіянами розбудовується фабрики машин, прецизійних інструментів і обробні виробництва, які дають найбільші економічні користі. Ціла економіка імперії є зцентралізована і має колоніальний характер. Найбільш упосліджена класа у тому "безкласовому" суспільстві - селянство, сидю загнане у новітню панщизняну колгоспну систему, без паспортів і без права вільно порушуватися, всі плоди праці своїх рук є змушене, за мізерну заплату, віддавати імперіальному центрові, який вже по своєму ними господарить. Не меншому визискові підлягає найбільш "упривілейована" класа - робітництво, яке, позбавлене всяких прав, змушене виконувати непосильні норми для вдержання мілітарної потуги імперії.

Відібравши рештки кущих конституційних прав, які ще донедавна мали бодай на папері національні республіки ССРСР /майже цілковита ліквідація т.зв. республіканських міністерств, які переведено на статус всесоюзних, або всесоюзно-республіканських, які вповні підлягають Кремлеві/, імперіальний центр, на чолі з Брежньовом, станув на шлях прискореної русифікації поневолених народів, проголосивши в ж е існування "советського" народу і потребу цілковитого злиття всіх народів у ньому. В тому плані теж підготовляється нова конституція ССРСР, яка формально знівелює націо-

нальні ріжниці, звівши поневолені народи, як і за царату, до провінцій імперії. В тому пляні розпочато і продовжується чистку навіть серед партійних кадрів у національних республіках, особливо в Україні, де на місці переконаних комуністів-націоналів насаджується масово новий тип зовсім зрусіфікованих апаратчиків провінційного масштабу. В той спосіб за останні два роки в Україні усунено більшість обласних секретарів партії і їх співробітників, частину членів шелестівського ЦК, сотні видних колись професорів університетів, редакторів газет і журналів, керівників видавництв і т.д. В кожній галузі наукового, культурного, літературного, суспільного життя проводиться масові чистки з ціллю усунення й залякання національних елементів. Тільки в тому пляні і з тих причин застосовано неосталінські методи до національно свідомих одиниць, які станули в обороні прав своїх народів. Широко закросні арешти і жорстокі засуди, часто жорстокіші як за Сталіна, українських культурних діячів, ніяк не співмірні з їхніми "провинами" /росіян за подібні "провини" або взагалі не карають, або їхні засуди неспівмірно малі/. Це теж наявний доказ різного трактування з однієї сторони росіян, як панівної нації, і всіх інших, як підневільних. Є це намагання російських шовіністів знищити в самім корені все, що має національний характер. Є це боротьба не лише ідеологічна чи соціальна, є це наявне нищення імперіальним російським народом поневолених ним народів.

З ціллю послаблення біологічної субстанції поневолених народів стоюється політику перемішування народів, щоб у нових обставинах вони швидше русифікувалися, а на землі поневолених народів постійно переселяються росіяни, займаючи ключові позиції у всіх ділянках життя. Внаслідок цієї політики, в Україні за одне тільки десятиліття, 1960-1970, росіян збільшилося з 16.9 до 19.4 відсотка всього населення, тобто на понад один мільйон московських зайд, які сьогодні начислюють близько 10 мільйонів, себто кожний п'ятий житель України - москвин. Понад 70 відсотків з них замешкує по містах, тому й не дивно, що деякі наші міста мають на зовні російський характер. Це засилля московське триває далі, бо напр. на вересневому пленумі ЦК в Києві московський губернатор в Україні - Щербицький заповів "потребу" додаткових пів мільйона робочих рук в українській індустрії, а в той час українська молодь "добровільно" масово виїздить за Урал.

Всі повищі і багато інших заходів ворога з метою знівелювати й стерти з лиця землі поневолені ним народи і створити один штучний новотвір - "советський", а насправді російський, народ, супроводиться з допомогою нечуваного обману, залякування, переслідування і терору, чим - як вже було стверджено - заступлено всяку людську аргументацію.

Такі, в короткому, пляни й мета ворога та його заходи й засоби для їх здійснення. Та які вигляди на їх реалізацію? Як представляється ситуація по другій стороні барикади?

Слабкість російської імперії

Ближче ознайомлення з правдивим станом в імперії виявляє дуже важні тріщини як внутрі так і назовні. Слабкість російської імперії на теперішньому етапі її існування позначається такими головнішими прикметами і моментами:

а/ Російська імперія - це остання і єдина імперія в сучасному світі, в епосі еманципацій і ставання народів до самостійного державного життя. Це непотрібний сьогодні анахронізм, віджила і наскрізь шкідлива форма міжнароднього співжиття.

б/ Банкрутство марксизму як ідеології і економічної системи в середині імперії, що, прийшовши на зміну віджилому царатові, були середниками для вдержання імперії і її дальшого росту. Перефразовуючи дещо з відомої розмови чекіста з нашим в'язнем, можна сказати, що марксизм-комунізм - "ето для заграници", це блахман, яким ще задурманюють деякі новопосталі нації в Африці, чи розкладають західні суспільства. В середині імперії, для підневільного населення, марксизм-комунізм - це пумовна вивіска.

в/ Глибокі розбіжності між державами комуністичного бльоку, які, відклавши до архіву теорії про міжнародню солідарність робітничої класи, чи відмирання держави при комунізмі, боронять, кожна на свій лад, свої власні національні інтереси, дуже часто коштом "братнього" народу чи народів.

г/ Хронічна недуга цілої господарської системи російської імперії. Зламавши хребет вільному хліборобові в Україні і в інших поневолених країнах, загнавши його до панцизняного колгоспу, імперія не спроможна прохарчувати своє населення, дарма що посідає найбільш урожайні ґрунти на євро-азійському континенті і zatrudнює у сільському господарстві ок. 35 відсотків населення. Подібна ситуація в індустрії, в якій СССР далеко відстає від розвинутих індустріальних країн, особливо в технології, а щоб бодай в якійсь мірі дтрдержати кроку, Москва є змушена купувати технологічне знання від Заходу, а тим самим і узалежнюється від нього. Це дуже важлива і велика тріщина в імперії, яка матиме поважний вплив на її дальшу долю.

г/ Великі протиріччя між теорією і практикою в суспільній структурі, в якій партія, як нова класа, є панівною і упривілейованою коштом решти суспільства, а особливо колгоспного кріпацтва і робітництва, що породило антагонізм і велику прірву між партократією і народом.

д/ Найважливішим є далі "нерозв'язане" національне питання в імперії, яке розхитує її в самих основах. Помимо стократних рішень і перерішень "мудрої" партії про "зближення" націй, а то і "злиття" їх в єдину "советську" націю, поневолені нації ніяк не сприймають цих "історичних" рішень, не хочуть вмирати, а навпаки, наперекір усьому - живуть, творять і борються. Живе, творить і бореться також Україна, з вірою у свою перемогу.

Україна бореться

Тяглисть і цілеспрямованість характеризує визвольну боротьбу українського народу за останніх 35 років. Воєнні і після-воєнні роки, аж до 1952 року, це збройна боротьба, пляцдармом якої стали передусім західні частини українських земель. Це найбільш героїчний період у новітній історії українського народу. Основні ідеологічні, програмові і політичні заложення українського визвольного руху, сформульовані в цьому періоді, були освячені кров'ю і життям сотень тисяч найкращих синів і дочок українського народу, безстрашних носіїв тих ідей. Караванський назвав цей період українським всенароднім повстанням, і таки він насправді був. Наперекір всякій логіці, у - здавалось би - безвихній ситуації, проти порад всяких "обережних-обережників", український нарід, під керівництвом ОУН, дав доказ своєї живучості і національно-державницької зрілості, бо єдино збройна конфронтація утверджує в народі віру у його сили і волю до дальшої боротьби. І хоч в тому періоді не досягнуто ще остаточної мети українського народу - Української Самостійної Соборної Держави, проте закладено дуже сильні підвалини для неї.

Чергове десятиліття /1952-1962/ характерне з двох поглядів:

1/ ОУН і весь український визвольний рух перейшов у глибоке підпілля, рівночасно поширив свою базу на всю Україну, а теж далеко поза неї. Головна мета - увійти широко і глибоко в народню гущу і серед неї ширити визвольні ідеї, а теж у тяжких життєвих обставинах ворожої окупації знаходити опособи і методи для вдержання в народі рівноваги духа, не допустити до заламання, прямувати до цілей народу.

2/ За почином ув'язнених членів ОУН і УПА зорганізовано масові страйки у московських концлагерях, які, хоч криваво здушені, могутньою луною відбилися у свідомості людей цілої імперії і довели до заламання советської рабської системи. Широкозакровний бунт в'язнів, як і попередня збройна боротьба і дія підпілля, остаточно переламали в народі пануючий дотепер і паралізуючий страх і привели до відродження людської гідності.

В боротьбі - молоде покоління

Головними рисами найновішого етапу визвольної боротьби українського народу, а теж інших поневолених народів, започаткованого на переломі шістдесятих років, є наступні явища:

1. До голосу прийшло молоде покоління борців, без спеціального "обтяження" своєю минувиною /всі бо народжені і виховані у советсько-російській системі/, без обезвладнюючого людську волю страху, з вищою ніж у їхніх батьків освітою, з можливістю вміти "нормально" жити в підсоветських умовах, але зі знанням про ще недавню героїчну збройну боротьбу своїх батьків і понесені ними важкі втрати в ім'я національних ідеалів.

2. Центр боротьби перенісся зі села до міста, при чому село далі залишилося найсильнішою базою збереження і плекання українських традицій і всього, що українське.

3. Рух спротиву поширився на всі українські землі, знову ж з перенесенням центру з колишнього західного плацдарму до самого центру всієї України.

4. Унаявлення однієї вітки руху спротиву, метою якої було відкрито протиставитись московському насиллю і засиллю, станувши в обороні прав українського народу. До цього "явного" сектора руху спротиву включилося багато українських інтелектуалістів усіх професій і культурних діячів з усіх закутків української землі. Обороняючи нарід перед фактами безправ'я, насильства і русифікації, рівночасно поширювано в народі українські національні ідеї, а назовні заaktuалізовано українське питання.

5. Творення і дія різних підпільних політичних організацій і груп, які, як пише автор, "всі мають бандерівське спрямування". І хоч багато таких груп викрито, а їх членів заслано до концтаборів, цей підпільний відтинок боротьби значно скріпився, особливо в останніх кількох роках.

6. Вихід на вулицю робітництва /це перший раз в історії большевизму/ з протестом проти визиску і непосильної праці, а теж з нотками оборони національних прав.

7. Прихід на арену цілої плеяди молодих поетів і письменників, які у своїй творчості видвигнули національну ідею, а для її підкріплення сягнули у сиву давнину нашої історії, культурних надбань і духовости народу. Рівночасно з тим появилася нова форма видань, т.зв. захалайна література, себто підпільна, яка знову ж широким відгомонам прокотилася по цілій імперії і цілому світі, видвигаючи українську проблему, дотепер вміло промовчувану, на світло денне.

8. У висліді повищих процесів і дій широкого круга нашого народу заіснувала в Україні дотепер відсутня громадська думка, як вислід спільних зусиль і роздумів, яка сьогодні існує поряд із офіційною, згори накиненою т.зв. лінією. Рівночасно з тим заіснувала й сама громадська українська громадськість, як антипод до комуністичної партії і всіх дозволених офіційних форм організованого життя. Ця українська громадськість, хоч і неоформлена організаційно, набирає чимраз більшого значення, а з її опінією й оцінкою чиляться вже навіть деякі вислужники чи заламані одиниці. Це є дуже важливе явище у житті народу, бо воно творить сильну і широку базу для праці і боротьби на інших відтинках, а також дає можливість кожному українцеві бодай духово себе до неї оприділити.

9. Наступальний характер новітнього руху спротиву, насправді визвольного руху, кинені ним -- універсального значення, бо для всіх людей і всіх націй -- кличі, його широкозакровний характер і практичні дії примусили окупаційну владу в Україні, а теж і де-інде, до відвертої дискусії і полеміки на сторінках майже усіх видань /газети, журнали, окремі книжки/, опрокидуючи ідеологію українського націоналізму, українську історіографію, релігію, оклеветуючи окремі історичні постаті, події, а теж дослівно усі сучасні важливіші акції українства в Україні і в діаспорі. Головним об'єктом атак є ОУН і її провідні особи. Але полемізуючи, рівночасно інформується читача /який навчився читати поміж рядками/ про об'єкт полеміки.

10. Україна -- український нарід видав із себе духових велетнів, людей із великої літери, які дослівно потрясли світовою опінією, своїми ідеями, своєю невгнутістю, своєю великою любов'ю до свого народу, своєю величчю. Валентин Мороз, Юрко Шухевич, Святослав Караванський, Іван Світличний, Євген Сверстюк, Іван Гель, родина Калинців, Ірина Сен і багато інших, -- це гордість і слава не тільки українського народу, але й усього волелюбного світу. Нарід, який видає таких синів і дочок, може з певністю глядіти у своє майбутнє.

11. Поглиблення світоглядкової бази в Україні завдяки працям молодих мислителів. Націоналізм, як рушійна сила, у великій мірі став синонімом християнського гуманізму та індивідуалізму, в протиставленні до нищення нації чи індивіда. Згідно з підставовим ідейно-світоглядковим заложенням, людина-індивід може вповні розвиватися тільки у своїй нації і за посередництва своєї нації; від занепаду нації терпить не тільки вона, але й ціле людство. Рівночасно із тими заложеннями висувається протиставлення духовного життя -- з одного боку, і матеріялістичного існування -- з другого. Геніяльність і актуальність тих залогень полягають у тому, що вони були сформульовані в універсальному змислі. Вони віддзеркалюють глибоку кризу, яку переходить сьогодні людство, а рівночасно вказують на її розв'язку. Ці далекойдучі заложення чітко переоцінюють традиційний уклад сил: не ідеться сьогодні вже про конфлікт "схід -- захід", а про глибоку поляризацію в цілому світі вищезгаданих рушійних сил /духа, нації, людини-індивіда/ і реакційного інтернаціоналізму та імперіялізму у видах матеріялістичного демократизму, носієм якого на заході є ЗСА. Поділ на ці два табори не обмежується до границь держав, чи їх політично-економічних блоків, а перетинає організми народів. Ці передові ідейно-світоглядкові позиції новітнього відродження української нації ставлять Україну в ключеву стратегічну позицію у вищезгаданому укладі сил, що повинно принести для неї позитивні політичні наслідки у майбутньому.

12. Великою силою сьогоднішнього українського визвольного руху є його ідейна єдність і цілеспрямованість, а теж його всесторонність. З око

пантом воює кожний, хто не є в такий чи інший спосіб втягнений до апарату поневолення, і то в кожній ділянці культурного, релігійного, суспільного, політичного і господарського життя. Посильні намагання ворога розбити цю єдність кінчалися в найкращому для нього випадку заламанням /під тортуррами/ деяких одиниць, чи відтягненням своїх зтичок з ціллю деморалізації інших. Ці спроби кінчалися досі тим, що українська громадськість ізолювалася від таких одиниць. Спроби зробити вилім у цій єдності, звести бодай частину на манівці, йдуть далі. В цьому пляні треба розуміти теж "спомини" Шумука, а також деякі інші найновіші заходи.

13. Великого значення в Краю є релігійне і церковне питання. Помимо великих зусиль ворога, не вдалося викоренити у людей віри в Бога, ані припинити діяльності нашої підпільної Церкви /зглядно Церков/, яка набирає на силі. Згідно з оцінкою деяких чужих обсерваторів, християнство в Україні є сильніше і живіше, як у багатьох країнах Заходу.

14. Дві великі хвилі арештувань, 1965-66 і 1972-73, які окупаційна влада перевела в Україні серед видніших діячів нового українського відродження, були скеровані на ліквідацію руху спротиву. Перша хвиля не лякала, а ще більше зацікавила національною проблематикою. Друга, жорстокіша за першу, яка захопила всіх унааявнених діячів, зумовила припинення, бодай на деякий час, явної форми боротьби і перехід знову до підпільних форм. Змінено не тільки тактику, але й характер боротьби, яка набирає чимраз більш політичного забарвлення, а теж революційних дій. Найновіші арешти підпільних груп у Черкащині, Івано-Франківщині, Львівщині, говорять про широкорозгалуженість цього підпільного руху спротиву на українських землях. Отже арешти та жорстокі засуди відомих діячів, які свідомо пішли на цю особисту жертву, хоч як болючі для нас, не пішли намарне. Вони змобілізували до чину все українство, в Україні і в цілому світі, вони розворушили світову опінію і прихилили її на українську сторону. Це перший раз у новітній історії українська проблематика вийшла на світовий форум у таким широкім діяпазоні.

Провідна керівна сила - ОУН

У всіх цих важливих процесах, які проходили і далі проходять в українському народі на українських землях, відчутно і видно вмиле керівництво і унапрямування у потрібних напрямках і у відповідному часі розвиткових тенденцій, використовування догідних ситуацій з наголошуванням відповідних проблем, цілеспрямованість активного і пасивного спротиву. Нема сумніву, що цим чинником у широкому розумінні є випробувані, досвідчені й загартовані кадри ОУН. З переходом у глибоке підпілля на переломі 1950-тих років, ОУН далі продовжувала свою діяльність і боротьбу, змінивши тактику, враховуючи кожнаразові обставини і ферментування в російській імперії, використовуючи кризи в імперській верхівці, кількакратні карколомні зміни у внутрішній політиці /національній, економічно-господарській/ і в зовнішній. Із постійним ростом національної свідомости росла й кріпшала сама ОУН, бо прийшли нові сили з-поміж молодого покоління, скріпилася широка база, яку творить свідомий нарід, поглибився і поширився зміст роботи. Найважливішим є те, що ОУН в Краю не зійшла із своїх ідейно-світоглядних, програмових і політичних позицій, закладених раніше, ані теж не розбилася на фракції, але вийшовши із основних положень, вона далі поглиблює їх теж у теоретичній площині. ОУН залишилася надалі авангардною, мобілізуючою і керуючою силою в боротьбі українського народу за свою державу.

В других народів

Подібні процеси, як в Україні, хоч у меншому засягу, проходять також у інших поневолених країнах, особливо в країнах Прибалтики і Закавказзя, в яких національна свідомість і гордість були завжди на високому рівні, а тепер активізуються національні сили у практичній дії в обороні прав своїх народів. Віднаходять себе також народи Туркестан, які останньою скріпили і далі скріплюють свою біологічну субстанцію. Рухи спротиву у всіх поневолених країнах базуються і мають піддержку у народній гущі, бо ж ідеться про добро всього народу. Цей факт має дуже важливе значення у дальшому спільному розгортанні боротьби за національне становлення і державну незалежність усіх поневолених народів.

Станули на шлях активної оборони своїх прав також деякі націоналістичні меншини, як кримські татари, в останньому надволжанські німці, а головню жиди. Важливим під цю пору є жидівське питання з таких головних причин: а/ Жиди, як колишні співтворці теперішньої большевицької системи, стають на шлях боротьби проти тієї ж системи, чим у великій мірі послаблюють її. б/ Маючи великі впливи у світі, головню в масових способах інформації, розпропагували свою справу на увесь світ і держать її постійно актуальною. в/ Концентричним зусиллям жидівства в СРСР і в світі вони зробили поважний пролом у дотепер герметично замкненій системі і добилися дозволу на майже масовий виїзд їх до Ізраїля чи на Захід. Однак обмеженість їх цілей, тільки дозвіл на виїзд, а теж видна сепарація їх від інших національностей /за малими виїмками/, на дальшу мету не творить поважнішої загрози для імперського режиму. Позитивним є ще те, що зменшено зі сторони жидів протиукраїнські випадки.

Російські дисиденти

Окремим явищем є т.зв. дисидентський рух серед росіян чи зрусифікованих націоналів, який постав в часі персональних міжусобиць на кремлівському шпилі і деякої лібералізації у відношенні до російських інтелектуальних кругів, на базі оборони перед надмірним утиском і обмеженнями свободи творчості, а головню для реабілітації російського народу з жахливих злочинів, поповнених за час тривання імперії під большевицькою тивіскою. Рух цей обмежується лише до інтелектуалістів - науковців, письменників, політиків, і він не спирається на широкій базі в народі, як це є у випадку українського визвольного руху і інших поневолених народів. Їх діяльність можна в основі спровадити до двох проблем: критика теперішнього устрою під оглядом політичним і суспільним, та оборона прав людини. Не заперечуючи досягнень большевицького керівництва на відтинку індустріялізації країни і позиції імперії як суперпотуги у світі, дисиденти стоять на позиції оборони національних інтересів російського народу /рідше - советського/ і цілості теперішньої імперії. З цієї причини побоюються також конфронтації з Китаєм, яка могла б допровадити до розвалу імперії. З боку західних держав такої загрози не передбачають. Їхня увага зосереджена на терпіннях російського народу /рідше - советського/, спричинених диктаторською формою керування державою. Обговорюється справа громадянських свобод і права на еміграцію для жидів. Всі ці проблеми є порушені в аспекті становища російського народу /часом - советського/, але ніколи в аспекті поневолених народів. Цілість їхньої діяльності ціхує журба за вдержання російської імперії в теперішніх її кордонах, що є продовженням політики фєвдальних царів, чи большевицьких диктаторів. Ці особи є готові заакцептувати теперішній склад советського уряду, якщо б лише мали певність, що уряд той не допустить до загроження імперії і запровадить бажані ними реформи.

Помітна гей би координація зусиль на деяких відтинках режиму і дисидентів. В той час, як українських борців за права українського народу висилається у сибірські тундри чи Владівірські каземати на повільну загибель, російських дисидентів висилається на Захід, розміщуючи їх у стратегічно важливих місцях /Лондон, Париж, Нью Йорк, Швейцарія, Західня Німеччина/. Обсервуючи їхню діяльність вже тут на Заході, можна завважити, що вона йде по таких основних лініях: майже в унісон всі вони твердять, що Советський Союз - це така сила, з якою краще знайти спільну мову, аніж зариватися до конфронтації, в якій Захід не видержить. Це потрібне для підготовки й утвердження ідеї запланованого і впроваджуваного в життя детанту, потрібного більшовикам у цьому часі перш за все з економічних причин. Вони хочуть утвердити на Заході переконання, що російський нарід не винен за дотеперішні злочини поповнені в імперії, бо він нарід великої культури, науки і згідливий до добросусідського співжиття. При тому цілковито промовчується національне питання в імперії.

Тому політика російських дисидентів є суперечна з інтересами поневолених народів, які змагаються за відновлення своїх незалежних держав, а тим самим за розвал теперішньої російської імперії, що лежить в інтересі всього волелюбного людства. З тих причин українські борці ясно відсепарувалися /самвидавний "Український Вісник" ч. 3/ від т.зв. "Демократичного руху Росії, України і Прибалтики" та їхньої "Програми", а теж займають подібне становище до інших дисидентських груп.

Позитивним в дисидентському русі є те, що вони виносять на світло денне доконані і далі доконувані злочини їхніми російськими земляками, чим також у певній мірі послаблюють позиції існуючого скомпромітованого імперського режиму.

Боротьба між російським імперіялізмом і визвольним рухом

Реасумуючи повищі короткі ствердження щодо становища в Україні й ССРСР на сучасному етапі і розвиткових тенденцій, можна ствердити, що проходить затяжна боротьба між двома протиставними силами, - з однієї сторони імперіяльно-російською, яка змагається за вдержання і дальшу розбудову своєї імперії коштом поневолених народів, і - з другої сторони - визвольними рухами поневолених народів, які кріплять на силі і змагають до знищення російської імперії та відбудови на її руїнах незалежних національних держав.

З документів визвольної боротьби в Україні:

"В ССРСР і поза його кордонами діє тепер ряд опозиціонерів-дисидентів росіян і зрусифікованих не-росіян: науковців, письменників, політиків, серед яких, як найвизначніших, треба назвати: Сахарова, братів Медведєвих, Солженіцина, Єсеніна-Вольпіна, Григоренка, Чалідзе, Літвінова, Сінявського, Некрасова й інших.

Політика дисидентів є продовженням політики царів і сучасних володарів Кремля, а її підставою є журба за збереження імперії в сучасних границях і її дальша розбудова при захованні гегемонії російського народу, який в колоніальний спосіб буде могти далі експлуатувати неросійські народи.... Не вільно формально в'язатися з ними... В Краю до дисидентів народи відносяться з великою резервою і повздержливістю. Для того роду діяльності, особливо в українському народі, не було б зрозуміння".

НАША ОРГАНІЗОВАНІСТЬ І БОРОТЬБА З ВОРОГОМ

Під прапором націоналізму

Боротьба, яку від 1929 року організує революційна ОУН, є змаганням, що ведеться за відновлення українській нації суверенних прав на прадідній землі. Ї це боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу, в якій український народ зможе вільно розвивати своє духово-культурне, релігійне, господарсько-економічне, громадське й національно-політичне життя, маючи для цього право вільного диспонування підземними та наземними багатствами своєї етнографічної території і вродженими та набутими при допомозі загальної і спеціалізованої освіти здібностями своїх громадян.

Ця боротьба ведеться під кличами Українського Визвольного Націоналізму, в теоретично-філософських і програмових заложеннях якого нація виступає як найвищий і найміцніший суспільний тип людської спільноти, що на протязі століть була й зараз є головним рушієм розвитку світової історії.

Націоналізм, як явище духове й політичне, має дуже довгу історію. Перші прояви націоналізму видні вже у старинних державах. В більш модерному вигляді проявився він в Англії у 17-ому столітті, звідки поширився на Францію та на всі народи Західної, Центральної і Східної Європи. Від початку 20-го століття націоналізм проявився також серед народів Близького, Середнього і Далекого Сходу й Африки. Коли ще донедавна історики і соціологи імперіальних шкіл Заходу та Сходу оцінювали націоналізм як явище регресивне, то під впливом подій, що прокотилися світом, зокрема в цьому 20-ому столітті, всі визначні історики та соціологи згодні в тому, що націоналізм - це сила, яка домінує сьогодні на всіх континентах, яка є головним рушієм усіх змін на політичній карті світу і яка широкою хвилею впливається в культурні та цивілізаційні здобутки народів і людства. Теоретики московського комунізму - імперіалізму користуються націоналістичними прямованнями народів, а лише намагаються надіти на них соціалістично-комуністичну сорочку, зішити з латок наукового і діалектичного матеріалізму, марксизму і лєнінізму.

Коли ж ідеться про питання українського націоналізму, то усім відомо, що його історія така давня, як і сама нація. Ї не мале значення має твердження, що український націоналізм проявився вперше тоді, коли пролялася перша капля крові українця в обороні його землі. Глибокі сліди модерного українського націоналізму бачимо в добу Козаччини, в цілому процесі духово-культурного й політичного відродження у 19-ому столітті, у Визвольних Змаганнях 1920-тих років і в культурній, політичній та збройній боротьбі України від тих часів через УВО-ОУН-УПА до сьогоднішніх днів. Незважаючи на різні спроби-намагання українських і чужинецьких прихильників різних інтернаціональних напрямків, українська націоналістична ідея, яку часто називають патріотизмом, хоча патріотизм не виключає чинної боротьби, таки перемогла. Не переміг ще український націоналізм у збройному зударі з ворогами - імперіалістами

Дві сторони однієї проблеми

В самій основі праці і боротьби ОУН, як авангардної сили українського визвольного націоналізму, стоїть ІДЕЯ і ЧИН, або - теорія і програма, організація і - практична робота, боротьба. Навіть найкраща ідея буде мертвою думкою, доки не знайдуться конкретні люди, що понесуть її в народ, приєднають сторонників і почнуть її активно здійснювати. Тоді ідея стає живою, пориваючою і мобілізуючою.

Це дві переважливі сторони однієї проблеми - вони є в ОУН. За два роки ми будемо відзначувати 50-ліття ОУН, і при цій нагоді треба ствердити, що дотеперішня українська історія не знає багато таких політичних організацій, які проіснували б без перерви пів століття.

Дотеперішня боротьба ОУН - це найкраща, жива теорія, як у площині ідейній, так і в площині організаційній. Якщо в цих питаннях потрібно сьогодні щось робити, - а "робити" безперечно потрібно, бо життя і боротьба на місці не стоять, - то насамперед не вільно забувати про минуле. На всесторонньому осмисленні нашого минулого і при об'єктивному використанні досвіду та знання інших подібних до нашої справ з-поза нашого поля, треба розбудовувати сучасне й прокладати шляхи в майбутнє.

Питання стоїть, як надати закордонним частинам ОУН потрібного стимулу й спрямування в найбільш потрібному напрямі, як нам вийти з існуючих труднощів, перешкод і зайвих обтяжень, і як нам перейти з позиції оборони на позицію дальшого наступу.

Всі Конференції ЗЧ ОУН /до 1968 року/ і відбуті після того ІУ і У Великі Збори ОУН наголосили, що закордонні Кадри ОУН становлять велику, надійну й головну частину запілля ОУН. Таке окреслення позиції і ролі закордонних кадрів ОУН має своє глибоке, важне і вимовне значення.

Коли ми візьмемо під увагу характер і роль запілля державної нації в боротьбі з ворогами, то побачимо, що в запіллі перебуває уряд і вся державна влада та адміністрація. В запіллі перебуває продуктивна машина нації-держави. Там перебувають головні військові штаби, дослідні інститути, вишовні і вишкільні осередки. Все це працює з наміром виграти війну, а цей намір пронизує всі ділянки державного життя. Звідтам іде духово-моральна підтримка тій частині народу, котра бореться на фронтах, матеріальна підмога, плани стратегічного і тактичного засягу, вишколені спеціалісти, людська резерва і все інше, потрібне вояцтву і старшинам на фронті.

Ті самі ознаки та завдання в принципових положеннях має також запілля революційної організації, що стоїть на фронтах ідейної і збройної боротьби з ворогами української нації. Головне командування збройної боротьби є завжди на рідній землі.

Закордонні Кадри ОУН - це не єдине запілля революційної ОУН, яка мала й напевно має сьогодні запілля теж у глибокому підпіллі в Україні чи в країнах широкого простору московської імперії. Запілля, яким від десятиліть є українська діаспора та діючі серед неї кадри ОУН, сповняє в революційній боротьбі ОУН дуже важливу роль.

Лише із закордону може успішно діяти широка міжнародня пропагандивна і дипломатична акція по лінії національно-визвольних інтересів України. Лише тут можуть працювати спокійно дослідні інституції для політичних і бойових завдань. Лише тут є можливим збирати і всесторонньо проаналізовувати звідомлення про положення, стан, боротьбу і людей в Україні. Звідси може йти в Україну широка ідейно-моральна,

політично-програмова й матеріальна підмога людям на дійсному фронті. Хоча кордони московської імперії закриті, то все ж таки не так щільно, щоб крізь усі їхні замки не пройшла думка, плян, а коли потрібно, то й людина.

Наші сили

Українська діаспора й закордонні кадри ОУН мають усі об'єктивні дані для сповнення покладених на них завдань двома недавніми Великими Зборами ОУН.

Для прикладу, за нашими побіжними обчисленнями - в сітці закордонних Кадрів ОУН /між членством, старшим юнацтвом та організованими симпатиками/ маємо біля 17 відсотків активу з вищим і високим освітнім формуванням. Дещо вищий відсоток таких людей є в рядах довголітніх випробуваних не організованих у звена, а згуртованих в ОУВФ, прихильників ОУН. Активу із середньою формальною освітою нараховується майже стільки само, якщо не більше. Ще більше є таких в ОУВФ, об'єднаних у СУВФ. Все це творить поважну інтелектуальну силу Організації, освітньо підготовану до навіть найсерйозніших завдань боротьби. Питання стоїть, як практично використати цей потенціал не лише для наших щоденних потреб, але також і для відповідної роботи серед українського і не-українського світу, для політики, наукових дослідів, інформації і пропаганди та для боротьби в найширшому значенні цього слова, що просіяли б різними шляхами в Україну, до країн інших уявлених Московою народів, в науковий і політичний світ Заходу і всюди, де може рішатися майбутнє української нації.

Серед тієї більшої частини Активу ОУН, що не має вищого чи повно середнього загального формування, є великий відсоток членів і симпатиків, які за допомогою самоосвітньої праці, організаційних вишколів і довголітнього заангажування у громадсько-політичній роботі, також вибилися на вищий, а подекуди на високий рівень загального формування та здобули неабиякий досвід ведення організаційної роботи.

Під загальним ідейним і моральним оглядом три четвертих Активу ОУН стоять на високому рівні, є жертвовні на організаційні й громадські цілі й навантажені різними обов'язками та конкретною роботою. Власне, вони дають тривкий хребет ОУВФ, що серед суспільного життя тримають передові позиції нашого націоналістичного Визвольного Руху у країнах Західного світу.

Був у 1960-тих роках час, коли між людьми української діаспори прищеплювалася думка, немов би наш Рух в Україні перестав діяти на цих ідейно-програмових закладах, що їх уклали для ОУН перші три Великі Збори ОУН і ряд Конференцій ОУН з-перед 1946 року. Це припущення проникло у якійсь мірі також до Активу ОУН. Воно не захитало його ідейної стійкості, але притупило на короткий час загальне вістря нашої активності. Підсилювала цей своєрідний демобілізаційний процес спритно ведена ворожа робота і пропаганда, що розвивалася із тих кіл колишніх членів та симпатиків ОУН, які в половині 1950-тих років переключилися були на позиції ідеологічного індиферентизму, а згодом породили різні просовєтські та промарксистські групи.

В другій половині 1960-тих років до нас на Захід надішли перші матеріали та інформації про той широкий рух опору та боротьби в Україні, який отримав популярну назву Одержимих. Це дещо заскочило і сколихнуло активом ОУН. Тоді ІУ і У Великі Збори ОУН навели в цьому відношенні стійкість і ясність, схвалюючи чіткі й ясні ідеологічні

принципи, програму, стратегію і тактику праці та боротьби, які повністю созвучні з революційними процесами в Україні, їх унапрямують і скріплюють.

На базі того розпочато і заведено деяку перенастанову в ієрархічних завданнях Кадрів ОУН. Зокрема дуже сильно наголошено на необхідність вилучення частини найздібнішого Кадру ОУН для потреб на відтинку краю, як і на відтинку внутрішньо-організаційному поза кордонами України. Але це наголошення не знайшло ще повного практичного примінення на всіх теренах. Одною із головних перешкод на цьому шляху стало призвичаєння до протоптаних на протязі десятиліть напрямків і метод дії, незручності в перенесенні деяких у найбільш потрібні центри нашої дії, і постійна боротьба з матеріальними недостачами.

Але це не звільняє нас від дальших намагань по лінії плянового перегруповування Кадрів ОУН за таким принципом, щоб наше організаційне заплія могло сповняти свої завдання стосовно борців на фронті в Україні і щоб наша внутрішньо-організаційна, зовнішньо-політична й громадська дія поза межами України, в країнах українських поселень, могла також розвиватися та кріпшати і виконувати своє завдання.

Практичні основні заходи

Першим, найширшим, найзагальнішим, але рівночасно найбільш конкретним заходом є відродження на всіх теренах необхідного ідейного горіння між членами, юнацтвом, організованими симпатиками й прихильниками. Це можна досягнути поглибленою внутрішньою виховно-вишкільною і пропагандивною працею Провідного Активу на всіх щаблях внутрішньої організаційної мережі - від звена до ТП і від ТП до звена.

Другим необхідним заходом є повернення нашої Організації на всіх щаблях її побудови властивого їй організаційного пов'язання та оформлення, щоб кожний член, юнак чи організований симпатик відчував, що він приналежний до підпільної революційно-політичної Організації із великими національними цілями та завданнями, а не лише до клітин ніби підпільної організації, єдиним завданням якої є підтримувати громадські еміграційні установи, товариства, союзи тощо. Коли член, юнак чи симпатик є на організаційних сходинах, то він інстинктивно мусить відчувати, що це не принагідні сходи громади. В цьому пункті це не буде спеціальний організаційно-дисциплінарний тиск. Йдеться про повернення Активу до свідомого відчуття їхнього спеціального положення в українському суспільстві, до речі, добровільно повязаного, під прапорами Організації, що так ясно зрошені кров'ю наших братів і сестер.

Іншими словами, Активові треба повернути в належній формі ті відчуття, що їх ми мали в часі, коли складали присягу, або коли йшли на першу бойову, пропагандивну чи рисковну заправу. Бо питання організаційної дисципліни - це не справа порядку, себто муштри, але це в першу чергу справа ідейно-морального наставлення.

Третє важливе завдання - це відродження між Активом на всіх щаблях відчуттів глибокої організаційної дружності й дійсного організаційного правопорядку. Основою організаційного правопорядку є Устрій ОУН, ухвалений Великим Збором ОУН. Визнання Устрою ОУН і підпорядкування Устроєві - це одна із головних передумов вступу чи приналежності члена до Організації. Устрій визначає характер Організації, обов'язки й права Активу, структуру Організації і прерогативи тих, що поставлені в її провіді на різних щаблях. Всякі евентуальні неполадки, ненормаль-

ності, евентуальні надужиття прерогатив чи неспроможності їх виконувати, можуть і повинні бути успішно полагождені та розв'язані згідно з Устроєм - внутрішнім організаційним, дисциплінарним чи судовим порядком, однаке ніколи винесенням спірних та конфліктових справ поза рамк Організації.

Як конституційні закони в державі, статут в установі, так Устрій в Організації є тим основним документом, що надає об'єднаним в ній одиницям потрібної форми і рівночасно регулює відносини. Всяке свідоме порушення конституційного закону є каральним. Установи притягають до відповідальності тих членів, котрі свідомо порушують їх статuti. Свідоме порушення Устрою ОУН підлягає дисциплінарному, а в певних відношеннях і судовому розслідуванню.

Організаційна дружність між Активом ОУН - це не ця проста собі товарицькість, сперта на сусідські, родинні, професійні чи інші подібні елементи побутового характеру. Наша організаційна дружність впливає: ідеологічно-моральних, програмових і революційних засад. Вона - це глибока прив'язаність між бойовиками одного і того самого фронту чи діючої клітини, що сягає до найдальших глибин самовідданості й посвяти. Такою глибокою дружністю відзначаються сьогодні Нескорені України, які спільно сприймають удари московської неволі, себе взаємно підтримують і борються, і спільно осуджують тих, що заломлюються під натиском ворога. Та глибоку, всесторонню ідейно-організаційну і бойову дружність треба плести між Активом сьогодні на всіх щаблях нашої організаційної побудови.

Як ми діємо

Як сказано в одному із вишкільних підручників на теми конспірації конспірація - це правильне ведення організаційної роботи. Конспіративні засоби узалежнені від характеру конкретної роботи й обставин, що існують на терені конкретного краю, терену, області чи станиці. Наша Організація не конспірує факту своєї дії поза межами поневоленої України, але натомисть її існування і дія в підбольшевицькому світі сьогодні глибоко законспіровані. Наша Організація не конспірує своєї ідеології, програми революційної концепції боротьби, але деякі складові частини цього бувають час до часу законспіровані. Ми не конспіруємо широкої політичної акції на зовнішньому полі й на полі внутрішньої політики, але і тут деяка частина роботи, контактів, зговорень тощо, мусить бути законспірована.

Однаке, ми зобов'язані завжди і всюди законспіровувати такі головні організаційні справи: організаційну сітку, схему її кожноточасної побудови, систему зв'язку між центрами та організаційними одиницями, склад проводів усіх клітин, внутрішні інструктивно-директивні, інформативні, вишкільно-виховні, Бюлетень Проводу, та інші подібні матеріяли, і свою приналежність до Організації, як член, юнак, чи симпатик. Це є обов'язкове для всіх членів. Порушення тієї засади будь-ким і донебудь мусить потягати за собою найсуворіші дисциплінарні або судові заходи. Мимовільна чи імпульсивна деконспірація може нанести Організації необчислимі шкідли, а то й ув'язнення і смерть людей. Від того конспіративного припису можуть бути звільнені лише ті, яких Великий Збір чи Провід висувають на поверхню, де вони виступають відкрито як 'речники ОУН.

За виїмком тієї частини членів, юнацтва чи організаційних симпатиків, які з уваги на специфічні завдання мають обов'язок скривати навіть свої націоналістичні погляди та духове пов'язання з ОУН і її дією, всі інші члени, юнацтво і симпатик не мають потреби того робити, зокрема на закордонних теренах.

Але, навіть з ідейним чи духовим пов'язанням з ОУН, треба бути обережним, якщо йдеться про оприлюднювання прізвиськ.

Зімкнімо наші ряди

Закінчуючи в цьому числі "Бюлетеню Проводу ОУН" обговорення частини питань нашої організованості і боротьби з ворогом, ми закликаємо Проводи всіх організаційних клітин похвалявати й посилювати працю на внутрішньо-організаційному відтинку, зокрема, що відноситься до Краю. Організаторами й промоторами в цьому похвавленні повинні стати на всіх теренах Референти Кадрово-Організаційних Справ, Референти Інформації, Пропаганди і Вишколу, Референти Юнацтва, а в особливіших питаннях - Референти Військових Справ і Справ Безпеки.

Цей матеріал трактувати не як одну із статей, але інструктивний матеріал, котрий повністю, або частинами, повинен досягти всіх членів, організованих симпатиків і старше юнацтво.

Наша спільнота в діяспорі переживає важкий час. Зокрема глибокими судорогами потрясається час до часу молодше покоління, на яке іде зокрема важкий ідейний тиск оточуючого чужого молодого активу, що в пошукуванні за новими ідеалами в цьому духово захитаному світі, пробує реставрувати марксизм, троцькізм, скрайній соціалізм, маоїзм тощо, себто доктрини та концепції, які в 20-тих роках спричинилися дуже багато до провалу Українських Визвольних Змагань того часу. При цьому деяка частина їх є так оповита цими неомарксистськими тенденціями, що не хоче заглянути глибше навіть у чужинецьку не марксистівську літературу, в якій проходить глибока переорієнтація колишніх наставлень до націоналізму і національної ідеї.

З цього важкого переходового часу закордонні Кадри ОУН зможуть вийти цілісно й підсилено лише тоді, коли зімкнуть свої ряди, відкинуть за борт персональні різниці та антагонізми, коли поглиблять внутрішню роботу і єдиним сильним фронтом продовжуватимуть змаг за Україну, переморюючи та усуваючи зі шляху всякі розкладові чужі та ворожі перешкоди.

І. Горненко

Керівник Кадрово-Організаційного Сектору

"На крові тих, що впали на полі бою в обороні рідних хат, сімей і населення, в наступі на гестапівські і енкаведівські гнізда і заго-ни, в індивідуальному двобою в час конспіративної підпільної роботи, на крові тих, що замучені по тюрмах і таборах, виросла безсмертна легенда воюючої поневоленої нації, що вогненним смолоскипом горить у серцях і душах народу і освічує шлях у майбутнє. Україна живе й бореться та силою здобуває перемогу. Хай же вічна буде слава впавшим героям, що склали своє життя на жертівнику нації!"

"Ми, Провід Організації Українських Націоналістів, далі залипаємося з народом на полі бою нашої визвольної війни, на наших окупованих землях. Рам'я в рам'я з революціонерами й повстанцями ми підемо в першій лінії до дальшої боротьби за волю!"

РІК 1977 - РІК ПОЛІТВ'ЯЗНЯ

/Напрямні акції за визволення України/

Акції в обороні в'язнів відбуваються в рамках загальної акції в обороні України. Вони мусять носити многогранний характер, достосований до різнитих своїх і чужинецьких середовищ, які ми ангажуємо до акції. Акцію, яку веде Організація за допомогою інспірованих, чи творених нею Комітетів, оформляємо політично в засадничій площині: немає прав людини без здійснених прав нації. Доцільно творити Комітети за здійснення національних прав України, якраз підкреслюючи національно-політичний комплекс. Це створить нову ситуацію в актуалізації питання державної незалежності України, за яку борються наші в'язні.

I. Політична постановка

Нав'язувати до: а/ Богом даних прав кожній нації на її державну незалежність, б/ закономірного процесу розвалу імперій, а творення національних держав. Членство ОН збільшилося чотири рази від часу їх оснування; в/ Деклярації ОН з 1960/1972 про деколонізацію світу, про надання державної незалежності усім залежним чи колоніальним країнам світу, г/ Хартії ОН, г/ Резолюції Генеральної Асамблеї ОН з 20.12.1976, яка "схвалює підтримати збройну боротьбу, як засіб скинення колоніального панування, щоб здобути самовизначення, волю й національно-державну незалежність з'єднаної нації", д/ Закону Конгресу ЗСА про поневолені нації 1959 рр, е/ факту історичного існування української держави, є/ двофронтової війни України від 30.6.1941 року, ж/ Універсальної Деклярації ОН про права людини.

Вказувати на колоніальний характер УССР, як російського генерал-губернаторства, російського Райхскомісаріату: брак власної армії, існування терористичного апарату, керованого Москвою, брак вільних виборів, централізація в Москві цілого державного й партійного апарату, брак власних дипломатичних місій в чужих країнах і їх в Україні, стаціонавання окупаційної російської армії в Україні, яка разом з апаратом і військами КГБ здушує всякий волелюбний чин і намагання унезалежитися від Москви, яка є колоніально-імперіялістичною державою, що загарбала й поневолила інші нації в ССРСР і в сателітних країнах, де також стаціонаують російські дивізії /Польща, Східна Німеччина, ЧССР, Малярщина/, неможливість без збройного повстання унезалежитися Україні.

За умов існування окупаційної російської армії й російського апарату терору КГБ й його військ в Україні - не може існувати українська держава. За умов нездійснення національних прав не можуть бути здійснені права української людини, якої першочерговою вимогою є власна національна держава. В ніякій імперії світу усіх часів не можуть і не могли бути здійснені права людини поневоленої нації. Тому людина поневоленої нації мусить найперше боротися за національну незалежну державу, щоб могли, створивши в ній народоправний устрій, мати здійснені усі права людини. Звідси факт існування українських політичних в'язнів зумовлений не лише тоталітарним режимом російської імперії - ССРСР, але самим фактом існування російської колоніальної імперії, без огляду на режим в самій Росії. Хоча у Великій Британії, Франції, чи Бельгії існував демократичний лад, проте ж в Ірландії, чи Альжирі, або Катанзі ніяких прав людини для ірландців, чи альжирців, або катанзців не існувало. Наші в'язні - це не "критики режиму", як наприклад Буковський чи Сахаров, або Солженіцин, але поборювачі імперії всякого режиму. Це повинні легко зрозуміти щойно визволені народи, якщо їм розкрити суть ССРСР, як російської колоніаль-

ної імперії. Отже принциповий момент - це права нації, а додатковий чинник - Універсальна Деклярація ООН про права людини - може бути також використовувана у пляні засудження Москви за потоптання національних і людських прав, що їх шанувати своїм підписом і участю в ООН Росія зобов'язалася.

20.12.1976 р. Генеральна Асамблея ООН схвалила важливий документ на внесення Колоніального Комітету ООН з 10.12. про визнання легальними з погляду міжнародного права й повну підтримку боротьбі визвольних рухів "усіми засобами, які стоять їм до диспозиції", а зокрема "збройну боротьбу за національно-державну незалежність" - 107 голосів було "за", 6 "проти", 12 здержаних. Правда, це сталося з приводу резолюції про Намібію, але нам ідеться про принципове значення цієї резолюції з про-пагандивного боку для нас, бо нації - члени АБН - є також під колоніальним ярмом. Суттєве для нас: доказувати стан імперіялізму й колоніалізму в ССРСР. Резолюція враховує суверенність і соборність поділених націй. Очевидно, вона бере до уваги західні імперії, які вже не існують, але легко відвернути медалю і не буде трудно вказати на російську колоніальну імперію, коли взяти до уваги антикомуністичні країни третього світу.

Нам ідеться про нову політичну постановку наших акцій, щоб скерувати увагу на національне поневолення. Це не значить нехтувати Універсальну Деклярацію ООН про права людини, але вказувати на неможливість її здійснення для людей поневолених націй, доки існують імперії, зокрема російська імперія. Для членів поневолених націй завжди існує подвійна неволя - імперіальна і режимна за всяких умов, без огляду на державно-устроєву форму нації-окупанта, яка може бути демократична для нації-поневолювача, але для нації поневоленої - вона завжди є в її країні диктаторська чи тоталітарна, - зрештою, мілітарний окупаційний режим - це завжди імперіо-колоніальний режим. Незвичайно важливе - це роз'яснення цього стану суцільної неволі члена поневоленої нації без огляду на режим нації-займанця. Цим ми розвіємо ілюзії про можливість створення чи існування т.зв. демократичної російської імперії, яка ніколи не може заіснувати, бо ще в історії не було й не може бути демократичної імперії.

Наш шлях - трудний шлях дії, бо шлях без обману. Це ж обман народів Заходу з боку їх урядів і масових засобів інформації мобілізувати їх до змагу за права людини в російській імперії, не зачіпаючи перво-зла - імперії. Треба добиватися того, щоб було вказано на первопричину лиха для поневолених націй - не на режим, але на імперію. Фактично усе зусилля захисників прав людини в ССРСР зосереджується на поліпшенні ситуації прав людини російської панівної нації, а не поневолених націй. Приклад: речник Німецького Комітету людських прав у Франкфурті Корнелія Герстенмаєр заявила писемно АБН, що вона заінтересована виключно в людських правах москалів, а ніяких "меншин". Поневолені нації мали б включатися в акцію боротьби за права людини, яких покращання засягне фактично суттєво лише москалів, поставивши в тінь чи знехтувавши взагалі національні права /поневолених/, якими тепер повністю користуються москалі.

II. Засяг акції

Стосована нами принципова політична постановка і мобілізація навколо неї також співзвучних з нами елементів на Заході, не заперечує й не виключає власної дії тих кіл на Заході, які ще не додумалися до нашої правди. Многогранність акції, охоплення нею якнайширших кіл з цих позицій, на які вони спроможні, доцільна й необхідна, щоб взагалі заколочувати стабільність відносин і завжди далі розбурхувати протиросійські й

протикомуністичні настрої. Ми використовуємо акцію Амнесті Інтернешенел Міжнародної Комісії Юристів, різних Комісій прав людини, роз'яснюючи первопричину лиха: існування імперії. Ми можемо спрямовувати відповідних людей в ці інституції, щоб їх скеровувати у бажаний нам напрямок, згл. видвигати справу українських переслідуваних і ув'язнених, але ми не можемо себе з ними утотожнювати й обмежувати своїх цілей до їхніх завдань. Пам'ятаймо, що напр. Амнесті Інтернешенел не займається долек повстанців, чи взагалі тих, які зі зброєю борються за волю й незалежність націй. Доцільно, наприклад, перед Міжнародним Червоним Хрестом пригадувати конвенцію про визнання повстанців за державну незалежність - як армію, що є на війні, з усіми правами трактування її бійців як всіх регулярних армій. Цілі згаданих інституцій вузькі, зчаста лише гуманітарні і наші - політичні й революційні. Тому необхідна теж і наша окрема акція спільно з політично однозвучними з нами елементами.

Треба мобілізувати для цієї акції членів АБН - еміграції інших народів, поневолених Москвою.

Рік 1977 - це Рік політичного в'язня в російській тюрмі народів. З цього приводу треба пригадати такі дати:

5 вересня - день протесту в'язнів проти большевицького терору і день голодівки /в "річницю" створення ЧеКа - 5.9.1918 р./, 30 жовтня - день політв'язня і день голодівки. Окрім них є ще дата постійного щорічного голодування В. Чорновола /12-го січня 1975/. В 1976 році в Європі був інтенсивно відмічений день 10 грудня - День прав людини, з приводу появи Універсальної Деклярації ООН про права людини. Заки буде проголошений День Нації, треба нам також на 10.12. ініціювати протестні акції проти російського колоніалізму й імперіялізму, насилля над правами людини й нації. Мусимо наголошувати права нації, а не лише права людини. Якщо нам не вдалося б переконати Комітети вільних націй, що включали також права націй, то доцільно зі своїми транспарентами, листівками, всякими пропагандивними засобами включатися в походи й демонстрації західних ініціаторів, вказуючи на первопричину лиха: насилля над націями, тобто існування російської імперії.

Якщо б нам вдалося згуртувати достаточну сильну групу з вільних націй, то доцільно відмічати окремо День 10 грудня як День Прав Нації й Людини. Зрештою, ми можемо також самі вести акцію, використавши одночасно західні групи й беручи участь у їх маніфестації зі своєю постановкою, а окремо провести в той день свої радикальніші акції. Це відноситься також до інших дат, відмічуваних нашими в'язнями в концтаборах і тюрмах, як 5 вересня чи 30 жовтня.

День мученичої смерти Національного Героя України сл.п. Михайла Сороки, зліквідованого Москвою у концтаборі 16 червня 1973, треба відмічати протестами і вшановуванням його пам'яті, як День Українського Політв'язня - Мученика-Героя.

1977 рік - як Рік політв'язня, повинен знайти многогранні форми протестного відзначування з вимогами ліквідації концтаборів і звільнення усіх українських політв'язнів, забрання окупаційних військ з України і т.п. Рекомендуємо брати до уваги вимоги з резолюцій Конференцій АБН і ВАКЛ, які оприлюднювала постійно наша преса.

Рік політв'язня мусить іти під кутом визвольної боротьби України, як фрагмент загальної акції. Це мусить бути Рік зусильного обвинувачення московських народовбивців за русифікацію, культуро-, лінгві-, етноциди, економічний визиск, безоглядний варварський терор, депортацію нашої молоді, концтабори, психотюрми, ламання волі в'язнів хемічними й іншими

варварськими методами, нищення релігії й Церкви, скритобивство патріотів, віруючих і передусім націоналістів, та за інші злочини російських колоніалістів і імперіялістів. Рік політв'язня мусить бути також роком вшановування в'язнів-героїв, як борців - прикладів для молоді, не лише як жертв окупанта, але передусім свідомих своїх цілей, ризикуючих задля ідеї України - воїнів-ідеалістів. Це має бути Рік культу героїки життя, Рік скріплення віри у перемогу правди України. Рік солідарності з борцями по тюрмах і концтаборах. Доки живуть, борються, страждають і гинуть герої, - живе вічно нація! Рік протесту це не Рік "м'явкань", але Рік ударів по окупантові методами й способами, гідними націоналістів-революціонерів. В центрі уваги треба ставити не тільки культурних діячів України, але передусім бійців ОУН і УПА, тих, що зі зброєю в руках воювали, тих, що у підпіллі воюють.

Видвигати Макуха, І. Ільчука, О. Більського, М. Сороку, Ю. Шухевича, В. Мороза, 6. Пришляка, С. Караванського і інших їм подібних.

III. Різногранні методи акції

1. Масові революційні акції перед більшовицькими місіями, станицями різного типу, походи по містах, з вимовними транспарентами, листівками і т.п. про УССД і розвал імперії.

2. Звернення до президентів Бразилії, Аргентини, Парагваю, Перу й інших антикомуністичних держав, де комуністи-заговорники ув'язнені в тюрмах чи концтаборах, з проханнями, щоб вони доконували виміни їх за наших в'язнів: Юрія Шухевича, Євгена Пришляка, Валентина Мороза, Ірину Сенік, Ірину Калинець, Святослава Караванського й інших.

3. Здвиги й Зустрічі різного роду в 1977 році мають видвигати гасла звільнення українських політичних в'язнів, їх оборону та засудження окупанта. В основному мають ставити в осередку національно-визвольну боротьбу України сучасного періоду.

4. Видання на різних мовах документації про українських політичних і релігійних в'язнів, їх цілей та боротьби. Видання документації визвольної боротьби останнього її періоду.

5. Включення всієї громади, організацій, Церков, політичного й громадського, молодіжного і комбатантського, культурного і наукового, свого й чужинецького, харитативного й гуманітарного світу.

6. Спільні заяви за визволення України самостійницьких політичних чинників в напрямі політичної офензиви проти Росії-окупанта.

7. Мобілізація парламентаристів, науковців, культурних і політичних діячів західних націй в обороні України, у тому також наших політичних і релігійних в'язнів.

Ставлення прихильними нам парламентаристами в парламентах справи наших в'язнів, концтаборів, психотюрем, руйніфікації, національного гніту, депортації тощо. Очевидно, коли трудно змобілізувати парламентаристів з іншої позиції, то в остаточному може бути і з позиції Універсальної Деклярації ОН про права людини. Проте, доцільно сугерувати їм використання також інших міжнародно-правних документів типу Резолюції ОН про деколонізацію і т.п., як вище.

Американським конгресменам обов'язково пригадати Резолюцію Конгресу, схвалену обома партіями про поневолені нації, 1959 року.

8. Обов'язково підняти в ЗСА справу видачі 700 вояків-українців

москалям з Австрії після їх переходу на бік повстанців 1956 року у Мадярщині.

9. Відвідини катом народів, новим "вождем" типу Сталіна - Брежневим Бонну, Лондону, Вашингтону і ін. використати для бурхливих акцій і в обороні України, в тому захисту наших в'язнів у Році політв'язня.

10. В червні 1977 р. відбудеться аналогічна до гельсінкської Конференція у Београді для "перепірки виконання гельсінкських зобов'язань" що є цинічною справою, обманом народів, бо навіть Буковський заявив, що після Гельсінк погіршилося становище в'язнів. Не інакше було після започаткованої Кіссінджером-Ніксоном політики детанти і наближення /"конвергенції"/ та відвідин Ніксоном Києва, як старту до масових арештів в Україні. Не холодна війна, але детант сприяє тероріві окупанта. Ми не визнаємо гельсінкських зобов'язань, що стверджують статус кво неволі, кордонів російської імперії. Проте ж використовуємо нагоду з'їзду західних державних мужів в Београді не ради "перегляду зобов'язань" але як чергову нагоду для оскарження Росії за злочини над народами і людиною. Ми ставимо, що першопричина і первоначало зла не є поставлені на денний порядок: колоніальна імперія в Європі мусить бути знищена! Що є з деколонізаційною резолюцією ОН стосовно російської імперії, що є з деколонізаційною резолюцією ОН стосовно російської імперії, що є з Резолюцією Конгресу ЗСА з 1959 року і т.д.? І послідовні вимоги: забрання окупаційних військ з України, зірвання детанти, "конвергенції" "коекзистенції", заініціювання психологічної, ідеологічної війни Заходу проти Росії, підтримка збройної боротьби поневолених в колоніальній російській імперії націй, згідно з резолюцією ОН з 20.12.1976. з нагоди справи Намібії і т.п. Вказання на факти насилля над націями й людьми, як консеквенція того, що Захід /Вільсон, Рузвельт, Черчіль/ віддав поневолені нації в ССРСР і в сателітах Росії на знищення і далі допомагає окупантові /Кіссінджер, Зоннефельдт/ винищувати їх політикою наближування, економічної й технологічної допомоги окупантам і т.д. Поставлення вимог до урядів поодиноких країн Заходу: почати політику визволення, зірвавши політику співпраці й підтримки окупантів проти окупованих, москалів проти українців і ін.

ТП-ди ОУН і Делегатури АБН повинні подбати про те, щоб уряд даної країни - парламентаристи, преса, політичний світ отримали документацію про насилля над правами нації й людини московськими народоубивниками, з одночасними вимогами до урядів: поставити Росію в стан обвинувачення за імперіалізм-колоніалізм, геноцид, етно-, культуро-, лінгвіцид і т.п. злочини, зірвати з політикою стверджування статусу кво імперії, співпраці, а - визнавши злочинну помилковість дотеперішньої політики супроти Росії й більшевизму, - розпочати політику визволення. Уряди західних держав повинні дати до диспозиції визвольним організаціям поневолених націй, революційній ОУН і іншим членам АБН, радіостанції, заініціювати внесення, підтримати аналогічний до ПЛО-Арафата їх статус в ОН, вишколювати повстанчо-партизанські частини, які політично й організаційно підлягали б революційно-визвольним організаціям і були б у виключній їх розпорядимості, словом, повинні стосувати в російському імперіальному комплексі подібну політичну стратегію до російської по цей бік заслони.

ІУ. Оскарження Росії за систематичний гено- і етноцид

Документація, предложена урядам західних держав перед Београдом, апель у часі Београду чи теж публічні і політичні вимоги повинні сугерувати протилежну до теперішньої західньої, зокрема американської політики, без огляду на те, чи наша - протиставна західній - концепція

буде прийнята чи ні. Основний напрямок вимог і документація не сміє бути ствердженням "Гельсінкських домовлень", ані достосованням до мінімалістичних постулатів "третього кошика", в якому погребані права людини, і виключно вказуванням на те, що москалі не дотримували його. Увесь світ знає, що черговий раз затверджено непорушність російських завоювань за ціну "третього кошика" - фікції прав людини в колоніальній імперії, в якій геноцидним методом ліквідують народи ще й при тоталітарному людоненависницькому режимі-комунізмові, як формі російського імперіо-колоніалізму. Ми не зосереджуємо уваги на те, що москалі не "дотримали" вимог "кошика ч. 3", бо це знає цілий світ, який скапітулював у Гельсінках, і хай він це робить, давши себе обманути черговий раз. Ми засуджуємо саму гельсінкську конференцію, унагляднюючи і наголошуючи статус національного рабства і насилля над правами людини, що було створене з відновленням російської імперії й існувало безперервно десятиліття та продовжує існувати за допомогою Заходу за умов закріплення Заходом большевицької імперії і тоталітаризму всебічною підтримкою Москви й комунізму. Маємо вимагати усунення причини зла, а не деяких її наслідків, бо Захід залишив неторкнутою первопричину, через що у принципі неможливо усунути жадних її наслідків. Звідси наше засудження всяких "груп сприяння гельсінкським домовленням". Ця оцінка зобов'язує у постановці також нашої акції з приводу конференції в Београді, якої не можемо поминути мовчанкою, але мусимо з приводу неї поновно вказати на катастрофальні промахи Заходу й диявольські злочини Москви, вказуючи напрямні розв'язки й шляхи виходу зі світової кризи та ліквідації московської смертельної загрози для людства, народів і людей.

Це наявний глум над правами нації й людини - відбувати конференцію для перевірки - хай лише фікції, наприклад прав людини за залізною заслоною, - якраз у Београді, столиці міні-імперії в Європі, в Югославії, в тоталітарній комуністичній, геноцидній, насильницькій, декільком націям накиненій, штучній державній конструкції. Невже не вимордував Тіто мільйон хорватів, тисячі болгарів /македонців/, не розстріляв нещодавно десятків хорватських самостійників-націоналістів, чи не сидить там сьогодні й голодує у тюрмі Мігайлов або Джіляс? Чи не є це кпини з боку Форда-Кісінджера-Вільсона-Жіскар-Шмідта. Павла VI, який також через свого Касаролю підписав заключні постанови Гельсінк про закріплення російської безбожницької колоніальної імперії, - скликати конференцію про захист - хай лише прав людини і хай лише фікції їх - до столиці гено- і людино-вбивчої держави? Невже кард. Станіслав не страждає у тюрмах Тіта і чи не продовжується там переслідування також Христової Церкви, невже режим Тіта перестав бути безбожницьким? Папу Павла VI-го слушно атакую за капітуляцію перед безбожниками-комуністами архієпископ Лефевр. І цей самий Павло VI-ий сказав на аудієнції Патріярха Йосифа з делегацією єпископів, що він не може визнати чи "креувати" патріярхату УКЦ вже не лише з церковних причин, але, дослівно, "за сучасної кон'юнктури" і "з незалежних від Ватикану причин". Тобто, без дозволу Брежнєва й Пімена, обох безбожників, голова Світової Католицької Церкви не може навіть визнати факту, що існує, - патріярхату УКЦ. Докотилася Церква Ватикану до самого краю! Тому у наших вимогах в акції за визволення України треба включати також справу наших Церкв, бо наші Церкви це нерозривна частина боротьби за державність.

Боротьбі за патріярхат УКЦ треба надати тепер дещо інший характер, коли йдеться про її політичне оформлення. Доказування канонічно-правне, історично-традиційне, може зійти на дальший плян, бо не це є причиною заборони папи Павла VI визнавати патріярхат УКЦ, але воля Москви! Москва перерішує рішення папи Павла VI, що він сам признав. "Незалежні від

Ватикану причини"! Отже - хто стоїть проти патріархату УКЦ, стоїть у фарватері політики Москви, яка диктує Ватиканові. Хто за патріархат, цей не проти Ватикану як інституції католицизму, не проти папи як голови Католицької Церкви, але проти сателітства Ватикану стосовно Москви. У рядах захисників заборони єпископам спрминати під час Богослуж Патріярха - стоять опортуністи, які клоняться до Москви. Хто є проти патріархату УКЦ, той спомагає Москву. Звідси - побороування Патріярха Голови революційної ОУН різними агентурами Москви включно з рептільками одного псевдожурналіста в Англії, якого жінка - доказана агентка КГБ, що видавала упівців і оунівців, - це ясне вислугоування Москві. Свідомі цього чи несвідомі єпископи, які виступають проти патріярха Йосифа і прийнятого ним титулу, вони об'єктивно скріплюють проросійські позиції. Наш висновок зі заяви папи Павла VI: ставити далі справу Патріярхату УКЦ, як бій з Москвою за незалежність нашої Церкви, як черговий фрагмент в бою за визволення, як акцію не лише церковну, але й національно-політичну.

У. Державна суверенність України - наша мета

В акції за визволення України треба вживати правильні термінологічні окреслення. Ї шкідливим визначувати як мету визвольної боротьби України окреслення "право на самовизначення". Україна не бореться ані за самовизначення ані за право на самовизначення. Самовизначення включає альтернативну мету: державна незалежність, чи домінія, чи федерація, або продовжування стану колонії. До жадної нації світу ніхто досі не стосував принципу самовизначення, тобто паперового плебісциту для вибору котроїсь з альтернатив, навіть стосовно африканських племен такого не практикувалося. Чи існує десь така нація в світі, яка вибрала би замість власної держави - чуже рабство? Завжди про волю нації на її державну незалежність вирішує плебісцит крови. Україна самовизначилася як суверенна велика нація у своїй Київській великодержаві і завжди на ному підтверджувала це плебісцитом крови. Хто сугерує нам, щоб ми висували тепер право на самовизначення України, ставить Україну нижче кані бальських африканських племен. Тому ніколи не можна вживати терміну самовизначення чи права на самовизначення України як мети боротьби, ал завжди і єдино: здійснення національно-державної суверенности і соборности! Самовизначення може стосуватися виключно і єдино приграничних сіл України і її сусідів, щодо яких може бути сумнів, чи вони мають цю чи ту більшість після повороту до них депортованих москалями чи поляками й іншими окупантами прадавніх українських жителів нашої землі.

Шкідливо й абсурдно вживати окреслення займанця України як "совети чи "советський імперіялізм". Як "ради" можуть когось поневолювати? Це втеча від терміну "москалі". Москалі поневолюють Україну, а не "совети". Чейже в "радах" є також українці, так само як в різних інших формах накиненої москалями системи життя, але окупант називається москаль а не "совет". Немає також "советського", а є російський чи московський імперіялізм, імперіялізм московського народу, а не імперіялізм якихось "советів", "рад". Таким самим безглуздом є вживати терміну "советський народ, тобто безоблична маса, яка призначена на суцільне обмосковлення. Такого явища не існує, такого народу немає. Це є нонсенс і потурання русифікації, комунізації, большевиченню, "советизації", тобто етапному перетворюванню поневолених народів у "советські" народи. Це так, як де-хто на Заході поділяє народи в СРСР на "російські" і "не-російські" народи. Немає "російських" народів, а є поневолені /росіянами-москалями народи. Немає т.зв. не-російських народів, бо з того може бути висновок, що є і "російські" і "не-російські" народи в СРСР. Є тільки один

російський-московський народ, москалі, а всі інші - це поневолені народи, уявлені якраз російським народом. Інакше може створюватися враження, що москалі, українці, білоруси - це "російські народи", а грузини, вірмени, туркестанці, азербайджанці, північні кавказці, угро-фіни і т.п. це не-російські народи. Тому, щоб уникнути фальшивої інтерпретації, треба вживати терміну: поневолені народи і російський народ, що є панівним народом-поневолювачем.

Не окреслювати нашу сучасну національно-визвольну боротьбу "рухом опору", бо це деградує не лише повстанчі процеси двадцятих років, не тільки державницький період поєднаний з революційно-повстанчим, всенароднім повстанням 1941-1953 років, але теж і не віддає суті сучасних революційних процесів в Україні по черзі повстання в концтаборах 1949, 1953-1959, по черзі шести- і семидесятників, свідомих своєї української національно-політичної мети, глибоко вкоріненої у величньому традиційному українському минулому з притаманними нашій нації вартостями й якостями. Боротьба за державність і за питоменно український зміст усіх ланок життя є ідейно-політично й світоглядно, програмово й стратегічно цілеспрямованою офензивною революційною, національно й соціально, культурно і релігійно-визвольною боротьбою всієї нації.

Генеральна настанова: акції за визволення України мусять іти проти хвиль, не dostosовуватися до сучасної політики детанту і конвергенції; наші акції маємо вести за завалення цієї політики, за ускладнення взаємин західного світу з ССРСР, як також за скріплення китайсько-російського конфлікту. Наша мета: не стабілізація ситуації в світі, а її розбурхування, скріплювання ревізйонізму сучасних границь і революціонізація відносин з Москвою у напрямі зірвання політики співпраці з нею, з метою збройного конфлікту з Москвою, згл. підтримки збройної визвольної боротьби поневолених націй за їхнє визволення, як єдиної альтернативи до термоядерної війни. Спасення для людства: почати політику визволення поневолених націй, зірвати політику детанти! В тому напрямку мають іти наші акції. Після першої світової війни були відомі течії ревізйонізму. Їх викликати, згл. скріплювати тепер - наш інтерес.

А революційні перемини у світі заіснують щойно тоді, коли національно-визвольні координовані одночасні революційні збройні зриви, за підтримкою вільних націй світу, розвалить з середини російську тюрму народів і людей. Наше завдання сприяти активно цим процесам нашими акціями у вільному світі.

VI. До ситуації в Україні

В Україні й імперії необхідно скріпляти й продовжувати ідейно-політичний бій. Ця стадія триватиме до часу переможного зриву. Тепер і надалі йдеться про те, на чому стоїть наголос у кожночасній фазі. Досі стояв наголос - після іншого періоду - на ідейно-політичній боротьбі, а не, наприклад, тепер на збройній. Основний зміст теперішньої стадії боротьби - це було: протиставлення двох національних організмів - російського й українського - на всіх відтинках життя. Коли говоримо про фази боротьби, то це не означає виключення тільки означених у ній елементів, але йдеться про наголос на цей чи той елемент в даному часі. В роках 1942-1953 було всенароднє повстання, але наголос на збройну боротьбу зовсім не означав нехтування інших її ланок, яких зенітальною /вершковою/ мобілізацією було зосередження усіх сил і енергій на збройній боротьбі.

Завжди на часі в Україні є поширювання власної і чужої літератури /співзвучної з нашими ідеями визволення/, радіопересилання, усна й писана інформація про наші акції за кордоном, як форми підтримки боротьби

в Краю і у плані розбудови світового протиросійського фронту, міжнародні конференції, спільна протиросійська дія з прихильними нам чинниками вільного світу, зокрема з еміграцією народів АБН і т.п. - все це скріплює боротьбу в Україні.

В Україні і в російській імперії необхідно пропагувати акцію в оброні ув'язнених культурних діячів та взагалі політичних в'язнів України і інших уявлених націй, зокрема ув'язнених націоналістів, - поширяти ідеї й концепції АБН, як реальний шлях визволення власними силами. Актуальні: демонстрації студентів, робітників, одногородні чи одноденні страйки робітників і колгоспників, відповідне ступенування акцій, ударяючи ворога на різних відтинках життя, у тому й на економічному.

В часі, наприклад, судового процесу у даному місті чи ширше - zorganizувати короткотерміновий протестний страйк робітників, колгоспників, студентів. Організувати протестні письма до преси від робітників заводу чи колгоспу, чим dokonується теж пресія на опортуністичних діячів культури типу О. Гончара, які з часом будуть знову приневолені теж протестувати, бо страх за власну шкуру шляхом кругової поруки не менша.

Гончар, обороняючи Космач і загарбання іконостасу /"осиротили нас" - пише Мороз/, обороняв себе як автора "Собору". Сверхтук обороняв його "Собор". Кругова порука - це питоме теж сучасній епосі в тюрмі народів і людини. Треба кидати мобілізуючі унапрямуючі гасла, які є зв'язані з життям. УПА просла в народ, бо вона поєднала в одну цілість боротьби усі ланки життя: національне з соціальним, культурне з церковним, але усе під національним знаменником. Тепер необхідні такі гасла: Геть з виїздом згл. вивозом нашої молоді в Казахстан, Сибір! - Вертайтеся з Казахстану й Сибіру домі! - Вертаймося в Україну - Лемківщину, Холмщину! - Вимагаємо єпископа для нашої Греко-католицької Церкви у Польщі! - Геть з дискримінацією українців в Україні! - Говорити лише по-українськи, співати демонстративно українські пісні у трамваях, автобусах, поїздах! - Комунізм - це нацизм! Большевики - це нацисти! Комуністи - це гітлерівці! Брежньєв - це Сталін! Брежньєв - це Гітлер! /Зокрема у фабриках зброї/: Працюйте поволі! Працювати поволі у колгоспах, заводах, фабриках!

Кидати кличі: Москва - дич! Україна - культура тисячоліття! Геть з колгоспами! Давай деколективізацію! Колгоспи - російський винахід! Колгоспи - засіб національного й соціального ярма! Давай більші присадибні наділи! Давай приватну власність на землю хлібороба! Геть з колгоспами так, як геть з поміщиками!

Щодо армії: Не йдемо служити в армію на Сибір чи на китайсько-сибірські, чи китайсько-туркестанські кордони! Не підемо на Уссурі воювати за імперіалістів! Хочемо служити в армії лише на Україні! Українці для України! Україна для українців! Москалі, які - проти України, будуть знищені! Москалі, які за пільну незалежну Україну, будуть збережені! Імперія - це трагедія для кожного народу! Шведи без імперії мають найвищу життєву стопу в Європі! Москалі з імперією - голодранці і раби! Імперія це загибель для народу! Доказ - Третій Райх Гітлера! Неімперіальні народи живуть краще як імперіальні! Не підемо воювати за інтереси імперії! Конфлікт з Пекіном це конфлікт імперій! Землі, яких прагне Пекін, мають бути самостійні, не належати ані російській ані китайській імперії!

С. Мечник

ДАЙМО ВІДСІЧ МОСКОВСЬКИМ ІМПЕРІЯЛІСТАМ

Розб'єм і обманом

В березні 1976 року в Москві відбувся XXV з'їзд КПСС, на якому головну політично-програмову доповідь виголосив Брежнєв. Доповідь першого секретаря КПСС Брежнєва являється напрямними політики ССРСР для партії і для державної адміністрації на всіх відтинках життя в цілій московській імперії.

Важливіші точки згаданої доповіді показують нам дальший курс московської політики, на що ми повинні звернути увагу, і що повинно дати поштовх для скріплення нашої праці і акцій серед української спільноти у всьому світі. Відомо, що московська пропаганда постійно горлає про політику "розрядки - детанту", про розб'єння, мир та дружбу з народами, але Брежнєв у своїй доповіді на перше місце поставив справу злиття націй - творення з них одного - советського /тобто московського/ народу. Для нас українців і для всіх поневолених народів це означає більш загострений курс русифікації, наступ на українську мову, нищення національно свідомих українців та насилання в Україну москалів. До 1939 року в Україні під московським пануванням жило не повних 8 % москалів. Перепис населення з 1970 року виказує, що в Україні тепер живе 20% москалів. Треба мати на увазі, що на Волині, в Галичині, Закарпатській Україні, що тепер входять у склад УССР, раніше взагалі не було москалів.

На друге місце Брежнєв поставив розбудову Варшавського пакту. Загально відомо з преси і звідомлень НАТО, що за останні роки, тобто в тому часі, коли Москва так широко і настирливо пропагує розб'єння, Варшавський пакт своїм станом і озброєнням набагато перевищив збройні сили НАТО. Москва розбудувала свою морську флоту і розмістила її по всіх морях і океанах, розбудувала нові роди офензивної зброї і роди військ, як десантні і ракетні, та провадить дуже твердий військовий вишкіл. Відомо також, що Москва серед свого населення проводить психологічну підготовку під кутом війни. Плекає серед населення мілітарний дух, по школах провадиться військовий вишкіл.

Далі в промові Брежнєв говорив про розбудову економіки, про економічну співпрацю з капіталістичними країнами, покликаючись на міжнародні договори і гельсінкські умови. Всі міжнародні договори Москва намагається використати вміло для розбудови своєї економіки.

Справа віддруження та коекзистенції у промові Брежнєва стояла на останньому місці. Відомо, що на Заході у всіх некомуністичних країнах Москва при допомозі свого пропагандистського апарату і дезінформативного відділу КГБ представляє політику детанту і коекзистенції в такий спосіб, що широкі круги населення і також політичні діячі, і теж Ватикан, - вірять у щирість Москви.

Сила Москви сьогодні, як і в минулому, була й є у пропаганді.

За останні роки Москва обсадила своїми людьми всі стратегічно важливі становища. Начальником Київської військової округи є москаль Гарасімов, начальником Прикарпатської військової округи є москаль Варенников. Військові округи інших поневолених народів також є обсажені москалями, в Грузії - Мельников, в Азербайджані - Константинов, у Вірменії - Постніков, у Прибалтійських країнах - Майоров.

Політбюро і Брежнєв дуже добре знають, що їх зовнішній ворог - капіталістичний світ не творить для них такої небезпеки, як національно-визвольні рухи поневолених народів, що входять у склад ССРСР. Для

Москви також відоме ставлення до них у всіх сателітних країнах. Маленков і Берія ліквідували східньо-берлінське повстання, Хрущов у 1956 році - Мадярщину, а Брежнєв у 1968 році - Чехію і Словаччину. Брежнєв і його прибічники роблять все, щоб скріпити свої позиції і вдержати московську імперію.

Вдома і закордоном

25 жовтня 1976 року ЦК КПСС відбув свій пленум, на якому Брежнєв знов виступив з великою промовою. Він заявив, що завданням пленуму є оцінити, як проводяться у життя плани, намічені ХХУ з'їздом партії, які виконуються план десятої п'ятирічки /1976-1980/. Брежнєв говорив, що десята п'ятирічка є великих масштабів і економічних можливостей, що в розвиток народнього господарства буде вложено більше як 621 мільярд карбованців. Він висловив похвалу для трудівників сільського господарства, що вони ознаменували початок п'ятирічки і виграли битву за хліб. Брежнєв подав, що до державних сховищ надійшло близька п'ять з половиною мільярдів пудів хліба, - три мільярди пудів вже здала Росія, один мільярд сто п'ятдесят мільйонів пудів здав Казахстан, 900 мільйонів - Україна. Крім різних похвал і запевнень, що все йде добре, Брежнєв заявив таке: "Але, товариші, всі ви прекрасно знаєте, що далеко не скрізь справи стоять благополучно".

На відтинку закордонної політики Брежнєв скупко вказав на деякі куни, зокрема висловив вдовolenня з перемоги комуністів у В'єтнамі і Ляос сказав про успіхи комуністів у Франції, Італії, Іспанії, південній Америці і Африці, намагався представити оптимістично відбуту конференцію комуністичних партій у Берліні. На ділі, згадана конференція яскраво показала, що Москва вже не являється світовим комуністичним центром, що між московською компартією і західними компартіями є велика ідеологічна прірва. Про взаємини з Китаєм Брежнєв сказав так: "У відношенні до Китаю, як і до інших країн, ми твердо додержуємося принципів рівноправності, поважання суверенітету і територіальної цілісності, невтручання у внутрішні справи один одного, не застосовування сили". За його слова взаємини радянсько-японські затьмарилися у зв'язку з поступуванням японців в справі советського літака, що його приземлив у Японії їхній пілот Беленко. Підкреслив важливість для Москви, яку дає угода з Канадою в галузі економічній та науково-технічній.

Про видатки на озброєння Брежнєв висловився: "Щодо нашої оборони, то ми витрачаємо на неї рівно стільки, скільки треба для надійної безпеки Советського Союзу з братніми країнами для захисту соціалізму". Військові спеціалісти НАТО подають, що СРСР видає на озброєння на 40% більше від Америки. Вислів Брежнєва на тему військових витрат є такий туманний, як і ціла його аналіза господарських успіхів. В Америці в сільському господарстві працює лиш 4% населення, їх праця проходить без "п'ятиліток" і високопарних фраз, як "битва за хліб", за урожай, але Америка кожного року продає для СРСР сотні тисяч тон збіжжя. В СРСР у сільському господарстві працює 30% населення, тисячі наганячів і пропагандистів, але кожного року мусить Москва купувати в Америці зерно. Так виглядає розвиток соціалістичного господарства і московська колгоспна дійсність.

Наступ ворога і наша відсіч

Незважаючи на всі труднощі і боротьбу з національними процесами і визвольними рухами в нутрі московської імперії, Москва видає мільйони карбованців на розкладову діяльність проти української еміграції та змагає розбудувати серед нашої спільноти свою агентуру. Цією розкладовою

роботою керують робітники Комітету Державної Безпеки - КГБ.

Для українців, що проживають закордоном, радіо Київ кілька разів щоденно передає спеціальні радіо-аудіції. Друкують сотні тисяч пропагандивно-провокативних листівок і газету "Вісті з України", яку розсилають безплатно. Все це, як вже згадано, коштує дуже багато грошей. Для Москви організована еміграція - політична, громадська, наукова - є дуже невигідною і Москва послідовно провадить намагання довести до розкладу еміграції та зробити її неспроможною провадити організовану працю. В боротьбі з еміграцією Москва, так само, як у своїй політиці, проводить подвійну діяльність: офіційну і конспіративно-агентурну. Від закінчення війни Москва в цій боротьбі кілька разів міняла свою тактику та постійно удосконалює свої методи.

Від 1945 до 1955 року московський уряд офіційно таврував всю еміграцію як воєнних злочинців і "ворогів народу" та вимагав насильної їх репатріації, а видачі політичних провідників вимагав на міжнародних конференціях. Агентурним шляхом підшукував продажний елемент для агентурно-підривної праці в еміграційних організаціях. Окрему увагу органи совєтської безпеки звертали на революційну ОУН і на її зв'язки з Україною.

В березні 1955 року наступила зміна: - радіо і преса подали вістку, що в східньому Берліні створено приватний Комітет, що хоче помагати емігрантам повернутися на батьківщину. Цей "Комітет за повернення на батьківщину" під такою самою назвою почав безплатно поширювати серед еміграції свою газетку. Рядових емігрантів почала Москва називати вже "дорогими співвітчизниками", а лише політичні діячі залишилися і надалі "ворогами народу".

У вересні 1955 року московський уряд видав для емігрантів спеціальну амністію. Коли ж всі заходи агентури намовити емігрантів до повороту не мали успіху, тоді агентура почала стосувати моральний і фізичний терор. Від 1955 до 1959 року у Мюнхені вбито: білоруса Леоніда Карася, словака Матіяша Чернака, голову азербайджанського Комітету Фаталібея, проф. Лева Ребета, Провідника ОУН Степана Бандеру. До редакції "Шляху Перемоги" прислали вибухові речовини, в друкарні знищено друкарські машини.

Суд над агентом КГБ і вбивником сл.п. Провідника Бандери виявив багато кагебівських злочинів супроти еміграції і ОУН. Тоді Москва припинила відкритий широкий терор і знов змінила свою тактику в боротьбі з еміграцією. В жовтні 1960 р. створено "Товариство культурних зв'язків з українцями закордоном" з осідком у Києві. На місце газети "За повернення на батьківщину" почала появлятися газетка "Вісті з України", а про східньо-берлінський комітет вже більше не згадувано. Не було вже більше й закликів до повороту емігрантів, лиш вказувалося, щоб емігранти жили в країнах свого поселення, але щоб нав'язували зв'язки з "Товариством культурних зв'язків та з представниками совєтської влади".

В липні 1963 року в Москві створено "Совєтський Комітет культурних зв'язків з співвітчизниками закордоном". Цьому "комітетові" підпорядковано республіканські "Товариства", також і київське, а до його складу впроваджено представників всіх совєтських організацій, спілок та установ, включно з церквою. До розкладової праці КГБісти отримали до диспозиції всі відтинки життя, а зокрема мистецтво, спорт та працівників культури. Закордоном почали появлятися групи різних туристів, представників, що їх ми загально називали "бригадою Колосової". Почали ширити пропаганду, що в Україні наступили дуже корисні зміни, що УССР

є українською державою, що українських комуністів закордоном треба уважати за представників українського народу. Почало творитися на еміграції напруження, наші політичні противники почали захоплюватися цією метушнею і називати нас відсталими, що не схоплюємо дійсності в Україні і т.д., почалася заохота відвідувати Україну, серед еміграції в деяких країнах почали творити організовані групи у протипагу існуючим самостійницьким організаціям. Всю цю розкладову діяльність спаралізували відомості з України - про спалення бібліотеки Української Академії Наук, про арешти, про переслідування. Напливаючі матеріали різними шляхами приносили щораз то більше матеріалу про дійсність в Україні. Наші політичні противники, що були захоплені "зустрічами", затихли, а деякі отверезіли, зрозумівши свою помилку. КГБ почало в цьому положенні свою роботу переставляти, міняти методи у вербуванні агентури. Але культобман триває, закордон приїжджають з СРСР різні "посланці".

Членство нашої Організації постійно було інформоване про КГБ-івські прийоми. В Інструкціях референта СБ докладно вказувано, як наші члени мають поступати, на що треба звертати увагу. Всі напрямні референтури СБ, які були подавані, не втратили вартості й сьогодні. До боротьби з агентурою і її розкладовою роботою треба включати всіх чесних українців, незважаючи на їх політичну приналежність. Мусимо бути свідомі, що Москва своєї підривно-агентурної діяльності проти нас не припинить. Але робота агентури не належить до чогось невловимого. Довгі роки нашої праці в боротьбі з агентурою дали нам багатий досвід, але для цієї боротьби потрібно постійно все мати на увазі, нічого не занедбувати, звертати увагу на всі підозрілі явища, про все звітувати і повідомляти референтуру безпеки. Нам потрібно плекати добру внутрішню атмосферу в наших рядах і пам'ятати, що ворог намагається нас розсварювати, провокувати і робити нас неспосібними до антимосковської діяльності. Ми маємо тут всі шанси паралізувати ворожу діяльність, лиш мусимо всі бути активними і давати відсіч ворогові на кожному місці.

Московські пляни: підготовка до війни?

Має свої пляни Москва щодо української спільноти, і має й щодо всього світу. В ЦК КПСС нічого не робиться без пляну і цілі. Правда, що там немає нічого тривкого. Все міняється і все збудоване на суперечностях. Та часті зміни чи окремі потягнення на найвищих постах в КПСС не завжди і не всім відразу зрозумілі, також не на всі явища звертається належна увага.

Іменування Брежньєва, першого секретаря ЦК КПСС, маршалом /7.5.76, і поставлення йому бронзового бюста в Дніпродзержинську, треба розглядати не тільки як культ особи Брежньєва. Відомо, що в московській імперії бюсти ставлять лиш героям, до яких є також зачислений Брежньєв. Це має значення у виховній роботі для комуністів, вони вказують, що Брежньєв - з бідної робітничої родини, і за "працю й заслуги" отримав найвищі нагороди від партії і уряду. Підвищення Брежньєва до маршала і поставлення йому бюста наводить ще й інші думки.

В травні 1941 р. було проголошено, що Сталін, який був безперечним диктатором, є призначений головою Ради Народніх Комісарів, тобто офіційним головою держави. А щойно пізніше стало зрозумілим, що Москва почала готуватися до війни, і Сталінові була потрібна ця формальність для зовнішнього світу і договорів з державами. Призначення Брежньєвим Дмитрія Федоровича Устінова /68 літ/ міністром оборони вказує, що в Москві готуються до війни і хочуть мати військово-партійне команду-

вання. На цей пост не поставлено з військових маршалів нікого, що навіть викликало подекуди здивування. Вражає також, що в останніх роках у московській імперії померло забагато генералів і маршалів у відносно молодому віці. В другій половині 1976 року помер начальник штабу Варшавського пакту ген. Штеменко, відтак маршал Гречко, що був міністром оборони, а його заступником був маршал Якубовський. Знавці підсоветських справ уважали, що міністром оборони стане маршал Якубовський, ніхто не припускав, що на цей пост буде поставлений Устінов. На пості міністра оборони в ССРСР бували переважно військовики: Фрунзе, Ворошилов, Жуков, Малиновський і Гречко. Маршал Якубовський несподівано помер на 64-ому році життя.

В перших днях грудня 1976 р. стало відомим, що Брежнєв запропонував бльоківі НАТО підписати умову з Варшавським пактом про невживання атомової зброї на випадок війни. Преса і радіо подали інформацію, що конференція НАТО відкинула пропозицію Брежнєва і заявила, що НАТО з концепту оборони не виключає жадної зброї. Цей факт є багатомовний. Москва знає, що має перевагу в чисельності, лише боїться атомової зброї; якщо б було вдалося підписати з НАТО згадану умову, то це було би для Москви дуже вигідним. В серпні 1976 р. експерти НАТО подали до відома, що Варшавський пакт за останніх кілька років дуже розбудував свої сили в районах західних границь. Спеціалісти НАТО подали, що в районах західних границь сателітних держав Варшавський пакт має готових до воєнних дій 58 дивізій з 19 тисячами панцерів і 2460 бойовими літаками. Американський міністер оборони Доналд Румфелд ствердив, що війська Варшавського пакту є готовими за кілька годин почати блискавичну офензиву. Також експерти НАТО ствердили, що воєнна морська фльота ССРСР стоїть на першому місці у світі і що Москва є спроможна контролювати всі моря і океани. Знавці ССРСР твердять, що роблені Москвою закупи зерна в ЗСА, Канаді і Австралії є магазиновані, і що Москва робить запаси на випадок війни. Все це робиться в часі, коли московська пропаганда торочить про мирні цілі уряду ССРСР і покликається на підписані в Гельсінках договори.

Москва вважає ЗСА ворогом число один. Щоби завдати ЗСА рішучого удару, Москва мусить опанувати Західню Європу. Це дуже яскраво видно у московській дипломатії, як вона маневрує, щоб Америці підірвати в західній Європі довір'я. Під тим кутом працює безпереривно советська пропаганда, дезінформ і для тієї цілі поставлена в західних районах сателітних держав така величезна військова сила.

Незаперечним фактом є, що в час другої світової війни московську імперію від розвалу і розкладу врятував, скрім ЗСА, ще теж терор і жорстокість органів безпеки - НКВД. Недавно іменовано шефа КГБ Юрія Андропова і міністра внутрішніх справ Щелкова генералами армії. Це вказує, що Москва перевела Комітет Державної Безпеки КГБ і Міністерство Внутрішніх Справ - на військовий лад. Осінню 1976 р. західні кореспонденти з Москви і офіційні круги НАТО подали, що в ССРСР посилено переводиться акцію "громадянської оборони", будують протиатомові сховища та провадиться вишкіл населення під кутом оборони. Треба також згадати, що на сторінках советської преси можна знайти дуже багато матеріалу про оборону населення проти атомової війни та наголошування, що при добрій підготовці населення, можна запобігти його знищенню.

Одним з актуальних питань на сьогодні є, хто буде наслідником Брежнєва, якому минуло 70 років, а й стан його здоров'я не належить до добрих. Західні спостерігачі ствердили, що в 1975 році Брежнєв хворів 51 день, в 1976 до вересня він не урядовав 47 днів. Всі члени сьогоднішнього Політбюра є старими людьми: Пельше має 77 літ, Суслов 74, Подгортний 73, Косигін 72, Кириленко 70, Громико 67, Кунаєв 64,

Гришин 62, Андропов 62, лиш Кулаков і Романов не мають ще по 60 років

На підставі пильного слідкування за подіями в Кремлі можна ствердити, що шеф КГБ Юрій Андропов, якого іменовано генералом армії, є другою особою по Брежнєву. Андропов являється також у приватному відношенні близькою особою до Брежнєва. До таких осіб також належить міністер внутрішніх справ Щелков. Всі три мешкають в одному будинку на Кутовському Проспекті. В практиці Політбюра є такий ритуал, що кожного року у квітні, в день народження Леніна, святкову доповідь на виступі зібранні з цієї нагоди членів Політбюра, ЦК і уряду, доручається найбільш впливовій і почесній особі, найчастіше першому секретареві. В останньому році з доповіддю виступав Юрій Андропов. Відомо, що перед кількома роками на пост першого секретаря ЦК КПСС претендував колишній шеф КГБ Александер Шелепін, віломий наказодавець вбивства Провідника ОУН Степана Бандери. Відвідини Шелепіном Німецької Федеративної Республіки і відтак Англії викликали з боку нашої Організації такі демонстрації, що Шелепін не мав змоги виконати запланованої програми і мусів від'їхати до Москви скоріше, як було передбачено. За це Шелепіна усунуто з Політбюра, а в березні 1976 р. на XXV з'їзді КПСС навіть не обрано його в члени ЦК КПСС. Цей випадок коментували так, що Брежнєв таким способом позбувся свого суперника. Сьогодні це питання виглядає дещо інакше; Андропов, як шеф КГБ, знав точно, що зустріне Шелепіна в Німеччині і Англії, але виходить, що він, а не Брежнєв бачив у Шелепіні свого конкурента. Перед Шелепіном також намагався стати першою особою в СРСР - Берія, але Хрущов, Малєнков і Жуков його звідували. Треба допускати, що Андропов буде мати дуже багато противників, але запорака Брежнєва і сила його апарату може дати йому змогу стати таки на місце Брежнєва, що є можливим.

Пляни Москви - шалені. Але й відсіч дістануть московські імперіалісти - належну, вдома і закордоном. Розвал московської тюрми народів і відновлення на її руїнах самостійних незалежних національних держав поневоленних тепер народів - такий буде кінець усім московським плянам

З документів визвольної боротьби в Україні

"Всякий рух, направлений на розвал московської імперії, з тактичних міркувань необхідно би підтримувати. Але це не може змінювати основної концепції, що необхідно орієнтуватися на власні сили, а не на поневолені народи.

Російські ж дисиденти, хоч і вносять певний вклад в підірив існуючого режиму, не є представниками поневоленої нації, а навпаки - поневолюючої... Насторожує проголошений ними принцип демократичного руху як руху національного. Це не нове і такі приклади в історії звідомі. Крім того вони намагаються в своїх цілях встановити тісніші зв'язки з національними рухами поневоленних народів, включно з українським. А відомо, що не було в історії такого випадку, коли б один народ добровільно приніс свободу іншому.

В демократичному русі нема основного: що чекає поневолені народи після повалення існуючого режиму. Навіть в працях відомих дисидентів нема й натяку на поділ СРСР на окремі самостійні національні держави

І поганий той політик, який може вибирати для свого народу кращого чи гіршого окупанта. Окупанти всі однакові: царські, комуністичні, німецькі, польські і інші. Тому демократичний рух можна використовувати лише як тактичний крок у сприятливій ситуації і не більше".

Референтура Юнацтва

МІСІЯ В НАС ОСОБЛИВА

Перед кожним членом Організації Українських Націоналістів стоїть особлива місія у його все активному житті і діянні, яка узмістовлена в зобов'язуючих Постановах VI-ої Конференції ЗЧ ОУН /в справі Юнацтва ОУН/ таким, чітко визначеним, о б о в ' я з к о м :

"Кожний член ОУН має обов'язок дбати про якісне і кількісне зростання Організації. Зокрема це стосується батьків - членів ОУН, яких діти в першу чергу повинні бути підготовані і включені до Юнацтва ОУН".

Ця постанова впливає з природи суті українського націоналізму, як органічного і духового чинника української нації з безупинною тенденцією рости, розвивати свої фізичні і духові сили, перманентно діяти, оновлюватися і відмолоджуватися в кожному наступному поколінні українського народу.

Естафета поколінь в Україні

Цей процес наявний в Україні, в молодому поколінні нашого народу, яке не сприйняло, а відкинуло прищеплювану їй марксистсько-матеріалістичну ідеологію московсько-большевицької системи, і разом з тим прийшло до глибинного усвідомлення, аж до нюансів, про суть націоналізму, до розуміння українського націоналізму, як життєтворчого прямування української нації і як естафети поколінь, яку в сучасній епосі несе, передає і персоніфікує ОУН.

Чільний представник цього молодого покоління в Україні, символ Нескорених - Валентин Мороз, у своєму есею "Серед снігів" написав:

"Під прапорами націоналізму відбувається національно-визвольний рух у всьому світі - найвизначніше явище сучасності... Доки будемо допотоповим посміховиском? Доки будемо вважати лайкою ^{чим} поняття, яке цілий світ вживає в позитивному значенні, яке більше половина людства вважає своїм прапором?..."

І далше:

"Я знаю, що всі народи є рівні. Це говорить мій розум. І разом з тим я знаю, що мій народ особливий, найкращий. Мій народ - окраса землі. Мій народ - стріла з Божого лука. Так промовляє моє серце. Нерозумно зводити голос розуму і серця до одного знаменника. Голос розуму необхідний. Але людина, в якій розум загриз серце - це шкарала без ядра. Розумова вищість не завжди свідчить про д у х о - в у вищість. І вкінці: націоналізм це Істина конкретна - як добро, правда і краса. Істина - національна. Тобто вона для всіх, але з мільйонами граней. Місія нації - знайти свою грань, яку ніхто крім неї не знайде, і цим збагатити людство. Батьківщина - це святість. Коли йдеться про святощі, тоді логіка ні при чому... Нація найсвятіше. Нація - це синтеза усього духового, чим володіє людина..."

І радісно, і гордо нам стає за той молодий авангард України, який з одержимістю вірою ісповідує український націоналізм, одухотворюється його творчою наснагою, воплощує його, бо без носіїв - ідеї та ідеології мертві.

Із наведеного вище становима Молодої України видно, що члени ОУН

і УПА виконали у час всенароднього повстання, і виконують тепер, гідно свою особливу місію, передаючи бойову естафету ОУН молодшому поколінню у висліді чого оновлюється та оживлюється наш бойовий та ідеологічний фронт в Україні. В тій естафеті перебирає молодь України наш досвід і боротьбу, наші здобутки, ідеї та мету, засвідчуючи тяглисть у змаганні поколінь українського народу за власну самостійну державу.

Не забуваймо ніколи про це, що однаково ці, хто передає естафету ОУН, і ці, хто її переймає і здійснює в Україні, стоять перед загрозою переслідувань збоку ворога, під загрозою втрати особистої волі, мучеництва на каторзі і смерті.

Естафета ОУН закордоном

Якщо йдеться про членство ОУН поза Україною, то значна частина його розуміє і виконує цю свою особливу місію члена Організації, і завдяки цьому ми маємо багатий резервуар із молодим нарізком націоналістів у СУМ, у Пласті та між українською студіюючою молоддю, серед якої нам найближчим є ТУСМ. Важка і кропітка робота активу, якому доручив Провід ОУН вирощування молодшої зміни ОУН у системі Юнацтва ОУН, дала вже свої плоди. Теренові мережі ОУН поповнились молодим членством, яке успішно закінчило виховний процес в Юнацтві ОУН. Це є, безперечно, вартісні осяги праці нашого членства, але вони, на жаль, не задовольняють потреб Організації по лінії членських кадрів. Беручи до уваги постійний зріст завдань, які стоять перед Організацією по лінії Краю, потребу нашого ідейного впливу на мільйони української еміграції, що раз ширших фронтів нашого змагання в ситуації особливого і рафінованого наступу на нас збоку ворога, потребу опанування нашим впливом зовнішньо-політичного відтинка, - наші сили потребують скріплення, поповнення зокрема молодю зміною ОУН, якої дотепер замало влилося в русло організаційних кадрів ОУН. І хоча ми зобов'язані дотримуватися засади - не кількість, а якість, - то на сьогоднішній день Організація мала б достаточну кількість молодого, високоякісного членства для обсади всіх фронтів діяльності ОУН, наколи б серйозно здійснювалась у нас згадана Постанова, що:

"Кожний член має обов'язок дбати про якісне і кількісне зростання Організації".

Пригадуємо цю Постанову тому, що може загал членства, знаючи про існування мережі Юнацтва ОУН, сподіється, що без його підтримки ділом, відповідальні за цю ділянку чинники Організації дають собі самі раду з цим, особливо важливим та життєвим для ОУН, завданням. Але насправді так не є. Що є обов'язком і завданням усього членства і кожного зокрема, не можна звужувати до числа тих, які безпосередньо працюють на відтинку Юнацтва ОУН. А це насамперед тому, що замало є в мережі Юнацтва провідного активу, а далі - поступаючи до Юнацтва ОУН кандидати є замало обізнані зі справами ОУН, бракує в них потрібного ентузіазму, захоплення легендарним минулим і сучасним боротьби, що є наявне в процесах національного відродження в Україні. Молоді кандидати в Юнацтво ОУН не мають ще потрібної гордості відносно прапороносності націоналізму, яка ожила в Україні та у вільному світі, де під прапорами націоналізму постали нові держави і де ведеться визвольна боротьба за право бути собою, правити собою, творити в ім'я свого народу духові цінності та добробут на власній землі. З такими кандидатами треба працювати, мало що не від основ, а тому сповільнюється виховний процес, внаслідок чого маємо дозрілого віком юнака, але недозрілого ще члена Організації.

Місія кожного члена ОУН

У практичному підході до справи уважасмо, що кожний член ОУН му-
сить у своєму найближчому оточенні, насамперед у власній хаті, в ро-
дині, а далі серед приятелів і знайомих, пропагувати серед доросту
і молоді ідеї ОУН, цікаво ілюструючи це прикладами свого особистого
діяння, розповідями своїх спогадів про організаційну роботу, револю-
ційні дії й події, які мали в собі елементи небезпеки, про тюрми, про
концтабори смерті і т.п. А коли між слухачами знайдуться юнак чи юнач-
ка, уважні і допитливі, коли знайдуться такі, що їм "аж очі горіли" в
заслуханні, тривозі і подиві, їх як майбутніх кандидатів в Юнацтво
ОУН, належить оточити окремою і спеціальною опікою, розвинути з ними
ширше розмови на тему ідей і боротьби ОУН, а щойно тоді, як кандидата
з основним знанням про ОУН та з глибоким зацікавленням справою, пере-
дати в мережу Юнацтва ОУН на проби і кількарічний вишкіл. Коли тракту-
ватимемо наведену на вступі Постанову, як постійну, а не одноразову
чинність члена Організації, тоді матимемо безперервну ланцюгову сис-
тему підготовки кандидатів в Юнацтво ОУН і небувалі досі можливості та
висліди у вирошуванні молодої зміни ОУН.

Запорукою майбутніх успіхів ОУН є її молоді кадри. Саме з думкою
про майбутнє, з турботою про сили й дію ОУН, ми пригадали Вам про Ва-
шу особливу місію, яка полягає в обов'язку дати наші тривкі основи
Вашій дитині - юнакові або юначці, а далі - доростові Вашого окру-
ження, - націоналістичне виховання і спрямування їх на шлях служіння
українському народові під прапором ОУН. Підтримайте ділом це звернен-
ня до Вас, пам'ятаючи про Вашу естафету, як члена Організації.

Різні бувають естафети: - воїни воїнам передають багнети!

3. Ярополк

"Український націоналізм вийде переможцем з важкого, але велич-
ного змагання проти сатанічної большевицької Москви. Він переможе,
бо в ньому велика Правда української нації, згідна з Божими зако-
нами життя народів і людей у свободі й справедливості. А за цю
правду бореться український народ впродовж цілої своєї історії.
З покоління в покоління найкращі сини й дочки українського народу
присвячують своє життя службі тій правді, віддають своє життя в
боротьбі за неї. Тепер історичне змагання України за правду дося-
гає найвищого вершка, найбільшої напруги й розмірів. Боротьба
охоплює ціле життя, змагається цілий народ.

Українські націоналісти впевнені в перемозі України. Непохитну
певність дає нам віра - віра в Бога, віра в українську націю, в
її правду. Вірність ідеї українського націоналізму - це найбільша
сила української визвольної революції, якої жадними способами не
може зламати теж такий ворог, як большевицька Москва."

"... Наша генеральна лінія визвольної політики базується на тому
фактичному стані, що боротьба за державну незалежність України -
це боротьба з Росією, не тільки з большевизмом, але з кожним за-
гарбницьким російським імперіялізмом, який притаманний російському
народові, в цілій історії і тепер".

Степан Бандера

/Зі статті: "Українська національна революція, а не тільки
протирежимний резистанс"/

Референтура Жіноцтва

ЗА АКТИВІЗАЦІЮ ЖІНОЧОЇ МЕРЕЖІ ОУН

Потреби і завдання жіночої мережі ОУН були стверджені й визначені постановами У. Великого Збору та були подані до загального відома Проводам і всьому членству в Бюлетені Проводу ч. 16 /стор. 5/

Розглядаючи справу жіночої мережі, слід для уточнення ствердити, що жіноча мережа не є окремою сіткою ОУН, а є складовою частиною однієї - загальної сітки ОУН. Тому референтки справ жіночої мережі входять до Проводів ОУН на всіх її щаблях, в них працюють і звітують перед Проводом і перед своєю діловою зверхницею. План праці референтури жіночої мережі випливає із загального плану дії цілої ОУН, що його виконання приділяється беручи до уваги фізичні, духові й інтелектуальні спроможності, як також середовища, де члени можуть виконати своє завдання якнайкраще.

В засяг праці референтури жіночої мережі входять справи: ідеологічно-виховні й організаційно-вишкільні, крайові потреби /інформація, оборона, допомога/, дії Організацій Українського Визвольного Фронту в діаспорі, дії загально суспільно-громадські й політичні, як також переважливий відтинок міжнародніх зв'язків.

Організаційна структура жіночої мережі. Структура жіночої мережі ОУН є 4- згідно 5-ступнева: 1/ Референтка при Проводі ОУН, 2/ Теренова референтка, 3/ Обласна референтка та 4/ Районова /кущева/ референтка, якщо є більше як одне звено, - або 5/ Звенова жіночого звена. Референтці жіночої мережі при Проводі ОУН підлягає ділово Теренова референтка жіночої мережі і організаційно Провідникові Терену, і так саме є в Області і в Районі /куші/. Теренові Провідники отримали доручення призначити Теренову референтку і спільно з нею, у порозумінні з обласними провідниками, призначити Обласних референток жіночої мережі, а ті - Районових /кущевих/ і звенових. Де немає достатнього числа жінок, приділити їх до міганого звена.

Основним завданням референток є - при співпраці Теренового Провідника й обласних - поставити жіночу мережу, якою будуть охоплені активні члени-жінки, відшукати й реактивізувати давніх членів та почати працю над шуканням нових членів і симпатиків. Активних членів і реактивованих оформити в членські звена, кандидатів і симпатиків у звена симпатиків; звена повинні мати від 3 до 7 жінок.

Повище доручення декотрі терени виконали, деякі є ще в стані укомплектовування справи, деякі ще не розпочали.

Обговорюючи справу жіночої мережі ОУН, для інформації нашого членства слід подати, що створені нами жіночі організації, як складові частини Організацій Українського Визвольного Фронту - Об'єднання Жінок, - не лише виправдали своє існування, але своїм членством, около 5.000, досі не активних або мало активних і не відомих, скріпили ряди Світового Українського Визвольн.Фронту своєю працею, зокрема на зовнішньому відтинку, спопуляризували українську визвольну боротьбу й оборону українських політичних в'язнів, визначно допомагають родинам політв'язнів. Теж впровадили нову тематику в працю існуючих жіночих організацій, чим скріпили працю для визвольної справи і престиж О.Ж. в очах чужих і свої

Слід із признанням відмітити вклад праці у розвиток ОЖ наших подруг членів ОУН. Об'єднання Жінок мають мати опертя в сітці ОУН і поповнювати свій членський склад членами нашого кадру. Саме тому, що О.Ж.

є нашим громадським форумом для вияву і вихідною базою дії так на внутрішньому як і на зовнішньому відтинках, - все наше членство жіночої мережі повинно бути членами О.Ж. На тих теренах, де немає О.Ж., Теренові Провідники долажать старань, щоби вони постали і звійшли в контакт із Референткою жіночої мережі. Сподіваємося, що коли довершиться побудова жіночої мережі і все наше жіноцтво почне працю, воно напевно поширить і скріпить дію цілої сітки ОУН. Теренові Провідники допоможуть організаційно - технічно й фінансово до поставлення жіночої мережі там, де її немає, і до скріплення її там, де вона вже ліє.

Організаційні заняття. Звена жіночої мережі обов'язані кожного місяця відбувати сходи. У програму сходів мають входити: обговорення і засвоєння організаційно-ідеологічних матеріалів ОУН /видання БУП/, зокрема Постанов У-го ВЗ, обговорення матеріалів, поміщених у Бюлетені Проводу, біжучі справи Організації та громадська і зовнішня дія в місці свого побуту.

Членська вкладка. Кожний член жіночої мережі, якщо вона працює самостійно, обов'язана платити повну членську вкладку, якщо не працює - платити половину; евентуальне звільнення від вкладки вирішує Провідник і референт жіночої мережі.

Вишкільний матеріал: видання БУП і Бюлетень Проводу. Окрім цього наше членство зобов'язане читати й засвоювати собі твори В. Мороза, Стуса, Калинця, Ліни Костенко, Івана Світличного й других, що борються і творять в Україні.

Плян нашої дії

1. Оборона українських політичних в'язнів і тих, що дочекалися звільнення з конц. таборів, але перебувають під постійним наглядом КГБ;
  2. Акція оборони переслідуваних родин політ.в'язнів, зокрема акція в обороні дітей українських політв'язнів.
  3. Збирання прізвись і інформацій про завідувачих тюрмами і конц. таборами, зокрема таких, що візначаються жорстокістю; адреси й прізвища надсилати до Секретаріату. Це потрібне для акції оборони.
  4. В кінці місяця травня ц.р. відбудеться в Торонті, Канада, Конгрес СФУЖО. Об'єднання Жінок є членами цієї української жіночої надбудови. Побіч важливих справ, які будуть на порядку нарад, і схвалення потрібних українській справі постанов, буде вибір керівних органів цієї організації. Є побажанням, щоби на Конгрес приїхали наші делегатки.
  5. В місяці жовтні, в Нью Йорку, ЗСА, відбудеться Конвенція ОЖ ОЧСУ. З уваги на святкування 10-ліття існування, Глобна Управа ОЖ ОЧСУ плянує запросити подруг з інших теренів. Коли би вдалося подолати фінансові труднощі, тоді можна б поладнати теж і наші організаційні справи.
  6. Масова участь у протестній акції проти Конференції 33-ох - "Гельсінкські Постанови", що відбудеться в травні ц.р. в Београді, Югославія.
- Всі Теренові Провідники подадуть через Секретаріат у якнайскорішому часі псевда й адреси Теренових референток.
- Всі Ваші побажання, сугестії, звіти, листи, і теж копії писем та обіжників ОЖ прошу слати через Секретаріат на адресу референтки.

У. Кленова

ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 3

Тема: Скріпити національну гордість і нашу авангардність

Під кінець 1971 р. в Москві зробили дуже важливе рішення щодо да- пої політики у відношенні до поневолених націй. Вирішити треба було пи- тання: чи на першому місці ставити зовнішньо-пропагандивний аспект, а саме - представляти Советський Союз як державу, що лібералізується, що не буде більше вести агресивної завоюницької політики і яка готова бу- цім то відступити від тоталітарного комунізму та перейти на позиції демократичної толеранції різномислячих, аж до пошанування деяких людс- ких прав. З другого боку важили питання поставити на першому місці ра- дикальний розгром національно-визвольних протимперських, протиседине ділімських рухів і т.зв. дисидентів, які-то обидві тенденції були в 60-тих рр. в постійному рості. Рішення в сторону другого підходу означало за- трату ідейно-пропагандивного обличчя, що його хотіли досягнути в світі т.зв. десталінізаторські кола.

Рішення випало в сторону другої пропозиції. В наслідок цього Мос- ква дійсно потерпіла дещо в колах французьких та італійських комуніс- тів, в деяких жидівських і ліберальних колах і взагалі в русофільських і советофільських. Зате, Москва завдала тяжких ударів національно-виз- вольним рухам уярмлених нею народів, а зокрема українському. Але ці удари не зламали визвольної боротьби - ОУН і визвольний рух в Україні далі постійно в наступі, овіяні оптимізмом щодо дальших успіхів. Так було і закордоном під кінець 60-тих і на початку 70-тих років. Але те- пер ми тут затратили дещо з агресивности та авангардного духа. А в де- кого серед еміграції завважається деяка байдужість, мінімалістичні тен- денції, підкреслювання т.зв. людських прав, перенаголошування зберіга- льних аспектів еміграційної дійсности чи навіть перехід до буднів при- ватного життя.

Мусить наступити зворот у нашій настанові: від оборонних позицій мусимо перейти до наступальних. Не говорім лише про "оборону" політ- в'язнів, про "оборону" Церкви, про "оборону" людських прав. Діймо офе- нзивно, наступаймо, демонструймо, вдаряймо ворога твердо й безоглядно. Виявляймо більше віри в незницимість української нації, більше підкре- слюймо нашу національну гордість, так як крайовий публіцист, який в од- ній промові заявив: "Я хочу звернутися до вас, євреїв, як українець - як член української нації, до якої я з гордістю належу". Замість наго- лошувати партикулярні справи тієї чи другої установи, однієї чи другої групи, більше наголошуймо проблеми визвольної боротьби і долю цілої нації. Саме так ставлять справу наші провідні діячі в Краю. Ось прикла-

"Не Ермітажем і не Лювром славна /Україна/,
Та твій Ейнштейн ще буде в світі цім!
Пливла б Дніпрова течія держава..."

В автора ні краплі національної меншевартости за теперішній стан своєї нації. Він розуміє, що такий стан є наслідком бездержавности. То- му він ставить у центрі здобуття державности, щоб "плила Дніпрова течія державна", бо тоді будуть відомі наші світової слави учені, генії, ми- слителі, появляться великі культурні твори й осередки.

Повищі розважання особливо актуальні для ОУН і кожного її члена зокрема. ОУН завжди була елітарно-провідницькою організацією, її члени завжди були найприкладнішими патріотами, найжертівнішими націоналіста- ми. Елітарність у змислі селективности причинялася і в 30-их і в 40-их

і в 50-их рр. до того, що ОУН -- бандерівці були фактичним авангардом народу в його боротьбі за державне визволення. Так є й тепер в Краю і так має бути і тут.

Ми в західньому світі концентруймо нашу увагу на ті чинники, які максимально причиняються до того, щоб ОУН і тут була й надалі авангардом національно-визвольної боротьби. Щоб цю роль ми могли сповняти, ми мусимо ефективно протиставитися тим силам, які діють проти нас. Це є: 1/ різні ідейно-духові єдиноділімські кола на Заході, які не є заінтересовані в ліквідації російської імперії, але єдино бажали б її лібералізувати і примирити; 2/ нова еміграція з ССРСР, яка вивисує аспект "великого російського народу" й деградує українську і інші поневолені нації до ролі підрядних чи недорозвинених націй, які згідно з їхньою пропагандою мусять завжди бути в орбіті "сваршого брата", і тому ця еміграція наголошує лише антирежимні ідеї, а замовчує національно-визвольні; 3/ політика детанти чи пак поділу світу між кількома бльоками чи потугами, між якими хочуть задержати стан миру на основі існуючих сфер. Така політика є на ділі проти визволення поневолених народів, хоча й не заперечує в засаді ідей волі, але й не буде ангажуватися з допомогою національно-визвольній боротьбі. Такі політики, як Гелмут Зонненфелдт, неначе модерні Пилати, наперед вже дораджують визвольним націоналістам у російській імперії скапітулювати і примиритися з панівною позицією Росії; 4/ будні довготривалого перебування кадрів ОУН на еміграції впливають негативно в той спосіб, що зневіряють людей до політичної дії, бо -- мовляв -- панує декон'юнктура для ведення політичної визвольної боротьби. Хоча вони в загальному звертають увагу на виховування нового покоління втримування українських церков і традицій тощо, що є позитивним і потрібним.

Щоб ОУН була далі авангардною силою в народі, перш за все вона і кожний її член зокрема, мусить підняти прапор національної гордості, яку знаменито схопив крайовий публіцист: "Хай українці знають українську історію, культуру, мову і гордяться ними. Хай вони знають історію і культуру один одного /сусідніх націй/, історію і культуру інших народів, вміють цінити себе і інших -- як своїх братів... краще прагнути до цього, ніж байдуже махнути рукою і плисти за хвилию асиміляторства і пристосовництва, добра од яких не буде, а буде лише хамство, блюзнірство і приховане людиноненавистництво. А ми повинні всім своїм життям заперечити цивілізоване людиноненавистництво і суспільне хамство.. Це наш обов'язок перед мільйонами жертв деспотизму... це наш обов'язок перед українською землею..."

Загострена національна гордість, основана у свідомості, що нації грозить убиство з рук ворогів, мусить посилити нашу ненависть до ворогів, вимоги перед панівними потугами, комбативну настанову "йти проти хвиль", проти світової кон'юнктури. Ці стимули мусять поновити в кожного члена ОУН свідомість, що ОУН, більше як хто інший, мусить посилити агресивність супроти ворогів і неприятелів.

Посилення комбативності проявиться у скріпленні ідеологічної ворожості й безкомпромісовості до розкладових, розслаблюючих, опортунізуючих ідейно-політичних течій. Мусить зрости свідомість -- піднести в цілій спільноті націоналістичні якості, а зокрема і в перпу чергу -- в ОУВФ, які повинні ділом доказувати, що націоналістичний рух -- авангард нації. Це значить, більше зовнішніх дій проти ворога. Центральні і теренові осередки зовнішньої дії мусять виявити більшу ініціативу, динаміку, вклад енергії. Мусять поновитися масові акції. "Горизонтальна" дія обласних і кадрів, розкинутих по великих просторах, мусить відновитися. Практичні пляни -- це завдання відповідних референтур. Завдання вишкільних референтур -- їм допомагати.

Семен Антей

А н т

ЧОМУ МИ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОБМІНУ

В системі культурного обміну ССРСР і Західного світу, для нас українців немає культурного обміну українців з українцями, або української еміграції з українським народом, а існує тільки культурний обмін промосковської агентури т.зв. "прогресистів", сервілістів, що орієнтуються на офіційну політику країн поселення, т.зв. "реалітетників", та туполобих доктринерів, що багатогранне життя народів визначають сухою економією Маркса.

Пригляньмося силам, що уважають культурний обмін в Москву корисним і потрібним.

Усі яничарські організації т.зв. "українських прогресистів" працювали, працюють і будуть працювати на користь Москви. Для них, як і для Москви, усі українські патріоти - це буржуазні націоналісти, фашисти та вислужники нацистів, американського Волстріту і Ватикану. Українська національна культура з тисячолітніми традиціями - це для них "культура буржуазна", яку треба заступити "культурою пролетарською". Отже прогресисти-комуністи - це перша група вислужників московської культурної політики. Вони перепечлюють зразки московської культури під фірмою совєтсько-української через культурний обмін ансамблів пісні і танцю з маркою "Ми з України".

Всі "гості" з України відвідують яничарські центральні "прогресистів", але радо вітали б всю українську еміграцію, якщо б вона дала себе заманити у їхні сіті, в зустрічі на сценах театрів, або хоча б у неофіційні товариські зустрічі.

"Реалітетники" - це друга група московських вислужників, - люди, які повірили, що Москва буде демократизуватися, що московський медвідь, відвідавши кілька разів демократичну Європу або Америку, так захопиться свободами вільного громадянина, що за десять або двадцять років ССРСР переміниться в Америку, Шелспін у Сахарова, а Брежнєв у Соцженіцина і, як Амальрик, дадуть Україні не одну "самостійну у незалежну", а чотири. Зовсім так, як "демократ" Ленін сказав: - "Хочуть українці української мови, добре, дайте їм дві!" І сповнилося. Крім московської мови дістали українці ще мови республік, куди їх переселили

Третя група - це "ліберали", "космополіти", марксисты-доктринери, духові союзники московського імперіялізму щодо ліквідації народів, самотності їх культур і державного самовизначення. Це - "пацифісти", що визнають революцію і людські права там, де "визволяють" москалі і закріплюють свій імперіялізм, але засуджують визвольні рухи народів, що борються проти московської окупації і червоних; це ті, що співдіють для творення світового уряду та злиття націй. Для других і для третіх - всі ті, що з ними не погоджуються, - це екстремісти і фашисти. Слово націоналізм у них асоціюється з нацизмом, а національна культура з провінціалізмом і обмеженістю.

Всі три групи є згодні в тому, що культура утотожнюється з цивілізацією, і подібно, як у техніці, існує один загальнолюдський розвиток культури, що - як у техніці - ціхується постійним поступом. Для них - культурний розвиток узалежнюється від економічного розвитку і тому цей розвиток матиме однаковий вислід у культурі, якщо наріз проїде ту саму економічну еволюцію - твердять вони. В тому є і причина, що марксизм для всіх виявів культурного розвитку народів має постійно

однакову відповідь і оцінку.

Марксистську систему підготував матеріялістичний світогляд, починаючи від англійських і французьких енциклопедистів, на базі філософії яких розвинулася опінія, що не людина, як творець, є причиною творчих виявів, а обставини і оточення, в якому людина, що творить, опинилася.

Саме тому, що ідеологи капіталістичного світу Заходу, подібно як марксисти, виводяться з того ж таки спільного кореня матеріялістів за філософським світоглядом, в них проявляється тенденція до коекзистенції, до співжиття. Рожеві різняться від червоних тільки відтінками спільного кольору, рожеві залипають за собою право на демократичні вольності в суспільному житті та індивідуальну ініціативу в економії. Червоні воліють залипити рішення не більшості спільноти, а передати її ініціативній, свідомій своїй меті, меншості та залипити за нею право плянувати економіку і все суспільне життя.

Поміж цими світами, позірно протилежних світоглядів, існує багато спільного, що диктує потребу зближення, обміну досвідом та найважливіше для них - втримати мир як гарантію непорушності стану їхнього посідання. Москва потребує часу, щоб "злити нації" в СРСР і перетравити підбиті народи, а Захід потребує здобути ринки збуту для своєї індустрії, і тому культурний обмін має в них своє практичне примінення, як засіб себе-вивчення і пізнання, а вкінці - співпраці. "Злиття націй" - це нездійснима фантазія-утопія туполобих москвинів.

Хто ж, отже, є прихильником політики т.зв. культурного обміну з Москвою з українського боку на еміграції? Відповідь проста: агентурні сили. Називаємо їх агентурними, бо виплывають вони не з інтересів українського народу, а є продуктом служби інтересам інших народів. З обговорюваних трьох груп - перша служить свідомо інтересам Москви. Друга і третя працюють на користь сучасних керманичів Заходу, що для визвольної боротьби поневолених народів не мають жадного співчуття, а керуються виключно своїми власними інтересами. Прихильники політики т.зв. культурного обміну безпосередньо або посередньо створюють атмосферу проникання і впливання московської агентури на культурне життя і розвиток української спільноти в країнах Заходу.

З яких позицій ми осуджуємо, як і раніше осуджували, т.зв. культурний обмін з Москвою, і чому?

Осуджуємо, як і осуджували і будемо осуджувати - з позицій підметності українського народу, з позицій ідеалістичного світогляду. Вважаємо, що людина - це єдине творче єство, що виявляється як індивідуальність, це - суб'єктивне мірило вартостей світу, себе і свого місця в ньому та, остаточно, свого призначення. Індивідуальність, як творча сила, є клітиною національного організму, тому її творчість є рівночасно національною творчістю. Творча індивідуальність є тим більша, чим глибше і ширше віддзеркалює характер своєї національної спільноти, чим більше її творчість насичена духовими рисами спільноти, або чим більше покоління спільноти живляться творчістю індивідуальності. Кожна національна спільнота і кожна одиниця є індивідуальністю. Кожне покоління спільноти є носієм духової спадщини тисячоліть предків. Не лише нанизані скарби традиції рішають про духовість спільноти, але у ще більший мірі рішає світогляд спільноти, який одиниця спільноти приймає підсвідомо через виховання, релігію, звичаї, історію та всі види мистецтва.

Шевченко зродився не в Петербурзі. Не з московської школи народився його геній, а в українському селі, з українських батьків, з української мови, з переказів української історії, з українських традицій і

звичаїв, з того світогляду народу, на ґрунті якого виросла філософія найбільшого гуманіста світу.

Українську культуру можуть творити лише українські уми, серця і руки, для росту цієї культури і продовжування її на еміграції потрібний культурний обмін лише зі справжніми джерелами української культури в Україні та в українському народі, але ніколи через Москву і московську агентуру, що нашу культуру нищить, а її творців, коли вони вже мертві, - фальшує, коли ж живі і не улягають її диктові, - переслідує, гнобить і вбиває.

Творцем української культури є український нарід і лише український нарід має право вимінюватися його творчими досягненнями поміж вітками чи частинками його в Україні й поза Україною.

Ніякий нарід не може терпіти, щоб інший нарід втручався у його духову творчість, щоб накидав йому стилі творчості, давав інтерпретацію його традицій, які з них віджиті, а які треба розвивати, які впливи чужих народів є прогресивними, а які відсталими. Жоден нарід не погодився би, щоб його живу мову наближали до мови іншого народу, до чужої ментальності та способу думання, щоб міняли його словник і граматику. Немає такого народу, що дозволив би міняти його віру, звичаї, традиції, лише тому, що якийсь інший нарід бачить у них перешкоду до уподібнення його до себе і такого "наближення", щоб його зовсім поглинути.

Хай спробували б, наприклад, французи переконувати німців, або німці англосаксів, що в ім'я будови нової системи господарства Європи потрібно наближувати їхні мови, перемінювати історію, позбавитися традицій, релігії і всього того, що формувало ті народи в минулому і що тримає їх народами у сучасному.

"Український нарід не є "гудзиком на московському мундирі" - написав Брайчевський. Український нарід є самостійним народом. і операцію на своїй дупі неревести ніколи не дозволить. Насильство, яке діється в Україні, добровільно прийняти на еміграції не вільно. Таке можуть робити такі самі зрадники, як ті, що помагають Москві чинити злочин в Україні.

Завважаємо, що московський курс на створення примітивної культури в Україні адміністративними насильними засобами в мові, музиці, літературі, малярстві та інших видах засобом соціалістичного реалізму, в який українська культура не вміщається, - просякає на еміграцію не лише пляхами агентури, але також пляхом культурного анальфабетизму серед малоосвічених українських кіл, що не відрізняють елементів справжньої української культури від московської підмінки. В цьому слабому пункті еміграції - а вона мусить нести відповідальність за чистоту української духовності перед народом, але не все диспонує відповідними творчими силами і фондами, - Москва має деякі успіхи у т.зв. культурному обміні.

Москві вдалося деякими платівками, продюкованим в СРСР українською мовою, але музикою зближеною до московської, перекинути міст у програми деяких українських музичних ансамблів, хорів і радіопересилань на еміграції - вдалося виступами ансамблю Вірського накинути деяким танцювальним ансамблям ряд елементів танцю, практикованих у московському танку. Вдалося Москві під плащиком культурного обміну заманити студентів і викладачів на курси української мови в УРСР, на яких передали методи зближування української і московської мов на еміграцію. Останнім часом Москва висилає в країни Заходу своїх інструкторів-диригентів, і тут знаходяться люди "доброї волі", які "дорожать" розвитком української культури на еміграції і запрошують інструкторів з СРСР, щоб вони

їх "вчили". До методи культурного обміну належить також пересилання пам'ятників ніби то на пошану Тарасові Шевченкові, Іванові Франкові і Лесі Українці. Перші два були передані українським "прогресистам", останній вже "всім українцям" в Канаді, хоча цей "подарунок" Москви прийняли лише комуністи, а українці поставили пам'ятник Л. Українці в Торонті в 1975 році.

Про що йдеться Москві у її політиці культурного обміну? Йдеться їй про асиміляцію українського народу, про його московізацію. Щоб не відновлювалася українська духовість, що живе культурою в Україні, - Москва намагається викінчити цю духовість культурним обміном теж і на еміграції. Вона прагне знищити останній бациль української вільної культури на еміграції, щоб не перенісся в Україну. Носіїв справжньої української культури, як Мороз, Горська, Брайчевський, з якими ми хотіли б постійно обмінюватися і обмінюємося духово, Москва ліквідує або ізолює від народу, щоб нарід не живився їх духовістю. Цього вона прагне теж і відносно еміграції. Вона вороже ставиться до культурного обміну еміграції з Нескореними в Україні. Але справжня Україна і справжній український народ - це Нескорені і їх символ - Валентин Мороз!

Москва присилає до українців у західному світі письменників, що пишуть українською мовою, але служать московській імперії і є яничарами свого народу. Ті, що з ними контактуються, подають руку яничарам. Але не тільки в моральному відношенні це злочин. Каже Плющ, що всі ті, що їх Москва висилає за кордон і їм довіряє, негідні напого довір'я. Про Павличка він сказав, що це "свиня, який треба бити морду". А йому та подібним деякі емігранти, що святкують свято 22 Січня - Самостійності, на "літературних" вечірках аплодували після прочитаної поеми на славу ліквідатора самостійної України - Леніна.

А скільки розмов і випитої горілки в цьому культурному обміні та юдиних інформацій про людей, що на зустрічі не ходять, а влаштовують демонстрації проти Москви?

Треба пригадати, що головна битва, яку вивіла Москва Україні, ведеться на відтинку культури. Ми живемо в стані фізичного миру, а рівночасно в стані найгарячішої духової боротьби, яку знає історія. Ведеться боротьба проти самобутності і духової незалежності десятка народів на терені СРСР. Переселяються мільйони людей річно з республік у республіки, у яких національним меншостям відмовляється пкіл рідною мовою, в яких немає друкованих рідною мовою газет і книжок, в яких не існують ані державні ані аматорські театри. Українець у Казахстані мусить вибирати московську або казахську мову, грузин може вибирати в Україні лиш московську мову. Таким способом кожнорічно зростає кількість москвинів подвійно.

Та не лише валуївсько-емські укази діють в СРСР сьогодні, як за царату. Шевченка за часів царату судили і вивезли на заслання в чужину, щоб його відокремити від свого народу, але не фальшували його творів. Тепер судять і вигонять Морозів, як колись Шевченка царі, але тепер Шевченка фальшують. Показують його носієм дружби з Москвою, фальшують його поезії, його писання, його життєпис. В ціла наука "шевченкознавства", яка намагається обдурити український нарід, приспати його. Історію українського народу викривлено, пишеться всюди, що "Київська Русь - спільна колиска трьох братніх народів - росіян, українців і білорусинів", що український нарід сформувався як нація аж у ХУІ сторіччі, що козацтво боролось лише за соціальні вольності, а не за державу та національну незалежність. Що всі сили визвольних рухів в Україні - це "агентурні сили, що працювали на добро ворогів українського народу".

Культурний обмін з Москвою, обмін Заходу з московською пропагандою, з московською культурою, у висліді приніс офіційність московської науки в славістичних департаментах університетів у західному світі; зокрема в американських і канадських. Це відноситься і до історії. Таке становище в цьому питанні існує не лише в цих університетах, але навіть у фундованих українцями катедрах Гарварду з його інститутом, що мусить придержуватись офіційної лінії.

Отже битва за самобутність українського народу є передумовою битви за незалежність, яка можлива лише тоді, як успішною буде битва за самобутність, битва за душу народу, за його культуру.

Фізично поневолений нарід все може повстати до боротьби і визволитися. Нарід, який втратить свою душу, свою культуру, вже ніколи не підніметься. Такий нарід стає лише матеріалом для поповнення і розбудови народу-окупанта.

Ілюстрацією для нас можуть бути індіанські народи Південної Америки, культура яких стояла в часі інвазії білих на високому рівні. Вони порівнювали культурою старому Єгиптові, Греції і Риму, вони мали високу цивілізацію. Підбиті еспанцями, вони втратили не лише волю, але й культуру. Без неї вони перестали бути народами. Тепер вони є образом людського упадку та пониження, з якого не можуть визволитися, і не відчують потреби такого визволення. Це страшна трагедія, яка чекає й українців, якщо вони не вийдуть на оборону своєї культури, в якій традиція передала закони нації, її місію і призначення.

Роля культури, чистої і незасміченої ворожими впливами культури, є дивотворчою. Це повітря, без якого не може жити духовий організм українця, зокрема українця в країнах поселення еміграції.

Якщо має вирости нова українська генерація поза Україною, то вона можлива лише в умовах чистоти української культури. Такою вона повинна залишитися навіть тоді, коли б доля присудила їй відроджувати іскру і гню духа в Україні. Шкотська мова і ірландська мова збереглися лише в найвідсталіших районах країн, але ці райони зберегли її для батьківщини, щоб в умовах відродження служити джерелом рідної культури і життя. Сьогодні вільна Ірландія повертається до рідної мови, бо вона збереглася в чистоті та в живій формі.

Визвольний рух діє у всіх ділянках життя. Жодна не є йому чужою. В цю пору, коли фронти боротьби нації за її життя йдуть на фронтах культури, вона є ще більше важливою.

Наша увага мусить бути чуйною ще й тому, що боротьба на відтинку культурного обміну з Москвою дає їй нагоду інфільтрувати еміграцію агентурою, вивчати слабкі місця еміграції і вдаряти її засобами, якими диспонує.

Будьмо активними в боротьбі, яку нам накинула Москва. Ідім за визовом Валентина Мороза: "БУДЕМО БИТИСЬ!"

"... І от космачанин повернувся з Сибіру. Пройшовши усі дев'ять кругів пекла, він не став люмпеном без традицій. Він співає ті ж самі співанки, малює ті ж самі писанки, він не забув жодного весілляного обряду. Космач виявився надто твердим горішком навіть для сталінських зубів..."

Валентин Мороз

Зовнішньо-політичний сектор

ЗУДАР ДВОХ ІМПЕРІАЛІЗМІВ - І УКРАЇНА

Маємо на увазі Москву - Пекін. Цей комплекс треба розглядати під кутом національного Китаю і Пекіну. З національним Китаєм існує наша співпраця вже більше як двадцять років на базі визнання необхідності розвалу російської імперії на національні незалежні держави поневолених народів в їхніх етнографічних кордонах. З Тайпею почали ми старт на опанування антикомуністичних кіл Азії /АПАКЛ/ в дусі протиросійсько-імперіальної концепції. Це нам вдалося. АПАКЛ став на засаді концепції ОУН-АБН. З АПАКЛ поширили ми нашу концепцію на ВАКЛ. Таким чином - сьогодні завдяки нашій співпраці з національним Китаєм наша концепція розвалу російської імперії поставлена в основу хартії ВАКЛ.

Наша співпраця з національним Китаєм почалася ще в той час, коли Пекін був у приязних взаєминах з Москвою. Ця наша співпраця не обмежується і ніколи не обмежувалася до Тайпею, але охоплювала усіх членів АПАКЛ /Антикомуністична Ліга Народів Азії/, у тому - Японію, Філіппіни, Тайланд, Туреччину, Корею, В'єтнам, Малайзію, Австралію, Індію, Пакістан, Індонезію та інші країни Азії - Іран, Ліван, Йорданію, Савді-Арабію. ВАКЛ /Світова Антикомуністична Ліга/ має понад 75 членів-націй, біля 25 міжнародних організацій, крайові організації і ін. Це єдиний світовий протикомуністичний і протиросійський патріотичний форум, якого статут включає нашу визвольну концепцію і мету. Наша співпраця з національним Китаєм дала нам багато позитивів і широкий форум для акції. Вона продовжується.

На міжнародних конференціях наша головна увага зосереджена на російський імперіалізм як найбільш загрозливого ворога для всього людства. Намагання деяких азійських членів ВАКЛ інколи в осередку уваги поставити небезпеку з боку червоного Китаю урівноважує наша настанова, яка ставить Росію як головного ворога.

Від довшого часу Москва і червоний Китай є в конфлікті. Причина московсько-пекінського конфлікту - це удар двох комуністичних імперіалізмів. Предмет удару: неросійські і некитайські землі. Претенсії Пекіну до Москви щодо сибірських теренів чи Туркестану - це зазіхання імперіаліста на чужій землі. Відмова москалів дати ці території Пекінові зумовлена імперіалізмом Москви всякої: білої, червоної, християнської, демократичної, НТСівської, Солженіцина, Амальрика, Максимова, Бєсеніна-Вольпіна і т.п. Це не є ані китайські ані російські території, точно так, як Аляска не була ніколи російською. Не був такою територією ані Сибір, ані Монголія, ані землі навколо Владивостоку і сам Владивосток. Ці землі не є також китайські. Сибір має бути окремою державною одиницею, чи у формі однієї, двох або більше державних формацій, чи в формі з'єднання держав Сибіру. Це справа народів Сибіру. Не забуваймо, що поселенці Сибіру це найсміливіші свободолюбні елементи, депортовані і примусово залишені російським окупантом на сибірській землі. Ті, що не повернуться з Сибіру на землі своїх дідів і батьків, коритися Москві не будуть. Не будуть коритися і автохтони Сибіру. Ані Росія ані Китай не мають чого шукати в Сибірі. Це спір за чуже. Сьогодні шкоти і валійці прагнуть самостійності. Чому народи Сибіру не мали б її мати? Отже спір між Москвою і Пекіном - це спір імперіалістів.

Інший бік спору - це справа першенства в комуністичному русі, що теж є мотивоване імперіалістичними зазіханнями обох претендуючих центрів. Ані Мао ані Сталін не збиралися спасати світового пролетаріату чи

взагалі удрмлених. Суть справи у тому: хто має домінувати як імперіаліст - Пекін чи Москва, Брежнєв чи Гуа?

Ми свідомі того, що немає у світі держави, яка безінтересовно хтіла б допомагати визволенню поневолених народів. Завжди і незмінно домінує національний егоїзм. Найпевнішими союзниками є ті, які мають життєвий інтерес у тому, щоб розвалити російську імперію і створити такий лад на її руїнах, який був би для даного союзника незагрозливим.

Не завжди ворог нашого ворога є нашим союзником. Приклад: нацистська Німеччина - ворог Росії. Нас зовсім не цікавив державно-політичний устрій Німеччини, так як Англію чи ЗСА не цікавив комуністичний і імперіалістичний комплекс ССРСР, коли бльокувалися з люцифером проти дива. Нас цікавило, чи Берлін є за УССД чи проти неї. Берлін був про УССД, ми почали війну проти Німеччини і продовжували війну проти Росії. Якщо б Німеччина була за розвал російської імперії і за національні незалежні держави поневолених націй, була б не програла війни, а ССРСР був би розторочений. Який державний устрій хотів мати німецький народ - це була не наша справа, а справа німецького народу - валити чи зберігати Гітлера, якщо б він не був імперіалістом і расистом у міжнародному аспекті. Якщо б Гітлер і німці з ним прагнули були бути націонал-соціалістами в Німеччині без імперіалізму і расизму, - це була б внутрішня справа Німеччини. Але німецький расизм і імперіалізм були питомими нацизмові суттєвими прикметами, первинними нацизму, отже ми стали проти нацизму, проти його расизму, імперіалізму, тоталітаризму, народоубивства. Хоча нацизм був ворогом Росії, він був також ворогом України. Україна була і є ворогом Росії, отже тоді ми воювали на два фронти: проти Німеччини і проти Росії.

Пекін тепер - ворог Росії. Одночасно має імперіалістичні аспірації напр. стосовно Туркестану, Зовнішньої Монголії, окупує Тибет, східний Туркестан, Манджурію і ін. Стоїть питання: чи аспірації Пекіну не йдуть у напрямі здобуття "життєвого простору" /фрази Гітлера/ для китайського народу. Чи цей "життєвий простір" сягає також України? Пекін не заявився досі за розвал російської імперії на національні незалежні держави поневолених націй, а атакує "нових царів" Кремля, їх "соціал-імперіалізм", а не їх російський національний імперіалізм. Пекін заявляє, що він є проти "гегемонізму". Чи так довго, поки під технологічним оглядом не досягне ССРСР? Нас цілком не цікавив би державно-політичний устрій Китаю, якщо б з ним не був зв'язаний імперіалізм і загарбництво. Уважаємо, що кожний народ повинен мати такий державно чи соціально-політичний лад, якого прагне. Не вважаємо, що є універсальний для усіх народів світу лад типу напр. демократії, соціалізму, капіталізму і т.п. Суть націоналізму у тому, що він відкликається до питомостей кожної нації, не заперечуючи користування вселюдським досвідом, перетопленням його в горнілі власної національної духовості і соціальності. Якраз у тому є органічна універсальність націоналізму, а не його інтернаціоналістична якість. Не вважаємо, що "спасенням" для народів "третього світу" є "маоїзм", який не має причини втискатися до них, щоб їх "спасати". Ані Корея, ані В'єтнам не потребують ані москалів ані китайців.

Якщо йдеться про конфлікт: Пекін - Москва, то навіть без огляду на неясні цілі Пекіну стосовно України і російського імперіального комплексу - він /цей конфлікт/ Україні корисний, потрібний, бо чим більше ворогів має Москва, тим краще для нас. Чим гостріший конфлікт її з Китаєм, чим більше ворогів Москва має, чим більше фронтів, тим краще для України. Ми сприяємо конфліктові Пекіну з Москвою, бо він може бути нагодою для всенародніх повстань поневолених націй. Обов'язком укра-

інців і інших поневолених народів є роз'яснити, що вони не думають захищати російської імперії перед будь-яким її ворогом. Але вказувати також на те, що вони не стануть союзниками ніякого нового Гітлера чи взагалі наїзника - нового загарбника на їх землі, а будуть вести війну проти всіх загарбників, проти кожного наїзника.

Україна не може бути союзником ЗСА лише тому, що ЗСА мають демократичний устрій. Демократизм ЗСА зовсім не робить їх ані нашими приятелями ані ворогами російської імперії. Суть не в демократизмі ЗСА, а в зовнішньо-політичній настанові до російської імперії: чи ЗСА є "за" чи "проти" єдиної невідомої Росії. Як досі, то вони є зберігачами російської імперії в комуністичному виді і її приятелями в демократично-фіктивному виді, бо демократичних імперій ще не було у світі. Пекін атакує Москву і тим способом більше підважує її силу, як "демократичні" ЗСА, що допомагають зберегти російську імперію і комунізм своєю економічною і політичною допомогою. Отже наївні ті, що вірять у спасенність для України "демократії" ЗСА. Не президент Форд чи його прибула Кісінджер підняли справу звільнення в'язнів в СССР, але президент Чіле Піношет, який добився успіху принаймні в одному випадку. А Форд, а Трудо, а Вільсон, а Шмітт, а Жіскар д'Естен? - А карту Піношета можна б було през. Фордові розіграти до кінця: підтримати його в проєкті виміни в'язнів, а не тиснути, щоб ради "демократії" звільнив комуністичних розбійників, а не - українських політичних в'язнів. Ми зовсім не віримо, що ЗСА будуть визволяти Україну тому, що вони "демократи", так само, як не буде цього робити Пекін тому, що він маоїстський. Ми не орієнтуємося ані на Пекін, ані на Вашингтон, але на Київ, на спільний фронт поневолених народів проти Москви. Стверджуємо, що Пекін веде правильнішу політику супроти Москви, як "демократичний" Вашингтон, що рятує імперію і комунізм. Отже не демократизм рішає про правильність чи не-правильність політики, але так чи інакше зрозумілий національний інтерес. Напевно прибуди в американській політиці не захищають інтересу американської нації. Її заступати можуть правильно ційно справжні американці, якщо вони колись прийдуть до голосу в американській закордонній політиці.

Ствердження про корисність конфлікту Пекін-Москва зовсім не означає схвалювання цілісного комплексу Мао, як це дехто робить, приховуючи злочини Мао і роблячи з нього "гуманіста". Це є політична незрілість деяких українських політичних діячів, які завжди намагаються утотожнювати себе цілісно з тією чи іншою чужою силою, чинником чи елементом, який в даний момент ускладнює ситуацію Росії. Опортуністична психіка диктує їм "приподобатися" ... маоїстам, тому - мовляв - треба ідейно наближатися до них. А саме Мао проповідував культ Сталіна, найбільшого народоубивника України. Це є дві окремі справи: конфлікт під сучасну пору Пекіну з Москвою, а маоїзм з його ідеологією і програмою, який ми засудуємо, борюємо, як ворожу нам систему.

По-друге: в політиці все є можливим. Можливим є також і порозуміння Пекін-Москва. Відомо, що дві течії змагаються постійно в середині компартії Китаю. Тому нам треба холодно кожноразно розглядати ситуацію взаємин Пекіну з Москвою. І займати становище до кожноразної нової ситуації, а не відразу і до того, що завтра може бути одним чи другим змінене. Вашингтон не веде політики завогнювання конфлікту, але злагіднення, а це не є в інтересі вільного світу. Ми маємо свої орієнтири, свої дороговкази, свою власну визвольну концепцію, свої критерії оцінки, тому нас ніхто і ніде не дезорієнтує! Ми беремося за українську державу, в боротьбі використовуємо кожну відповідну ситуацію, силу і нагоду.

С. Дунаїв

ПРО КООРДИНАЦІЮ ПОЛІТИЧНИХ СИЛ

У вересні 1976 року членство отримало обширну інформацію п.н. "Про переговори з УНРадою". Подаємо дальший розвиток цієї справи.

По довгій мовчанці УНРади на листа голови Консультативної Комісії ОУНР - голова Консультативної Комісії УНРади відповів, що "Принципи" поширення Комісії, про що Ви нам пишете, - це моменти технічного порядку і будуть ... необхідно полагоджені, коли Ви пропозите умови повороту до УНРади".

Менш-більше в тому часі в українському щоденнику "Свобода"/8-9.9.1976./ в ЗСА появилася була стаття М. Лівницького, президента екзильно УНРади, в якій були образливі випадки в сторону ОУНР і УГВР.

Ці писання в пресі і деякі інші випадки викликали реакцію на сторінках нашої та прихильної нам преси. Появилися наші статті на тему консолідації, ми оприлюднили "Принципи зовнішньої і внутрішньої політики", що їх з якихсь мотивів не хотіли ратифікувати керівні чинники УНРади, настоюючи на наші передумови евентуального повороту революційної ОУН до УНРади.

Чинники УНРади фактично припинили працю Консультативної Комісії, а ініціативу дальших контактів взяли найвищі речники по обидвох сторонах. В кореспонденційних контактах і персональних розмовах піднято питання евентуального створення на визначеній базі координаційного осередку з представників організацій, що стоять на самостійницьких безкомпромисових позиціях. Цей осередок, чи центр, міг би займатися узгодженням та координацією біжучої політики на зовнішньому і внутрішньому відтинках, а рівночасно продовжувати працю і по тій лінії, по котрій діяла Консультативна Комісія.

Голова Проводу ОУНР передав у вересні 1976 року М. Лівницькому проект Координаційного Осередку ОУНР і УНРади, на який М. Лівницький не дав відповіді. Основні точки цього проекту подаємо нижче.

В ЗСА відбілася ширша нарада УНРади, в якій взяв участь М. Лівницький, у висліді чого появилася "Повідомлення Президії УНРади" /18.XI.76/. В цьому "Повідомленні" не поставлено ані справи консолідації ані координації, а тільки повторено, що консолідація "можлива лише на базі УНРади". Отже УНРада й далі не бере до уваги державних актів і боротьби після 1945.

Обширні матеріяли до цих питань поміщені в Бюлетенях Проводу чч. 16 і 17 та опубліковані на сторінках журналу "Визвольний Шлях", в тижневиках "Шлях Перемоги", "Гомін України" і ін. Появилися статті голови Проводу ОУНР: "Український Державний Центр" /Бюлетень ч. 16., ШП 16. і 23.5.76., Обіжник СУВФ ч. 19, 23.9.76./- "Новий період державности" /ШП 25.7./, "Про останній період державности" /ШП 5.9./, "Не звужуймо традицій державности" /ШП 24.10./, "За координовану українську самостійницьку політику" /ШП 31.10./. Статті голови СУВФ: "Ми серед української спільноти" /Бюлетень ч. 17/, "За консолідацію - яку" /ГУ 25.9./, "Шукають вчорашнього дня" /ГУ 27.XI./, "Консолідація чи координація" /ГУ 25.12./ у відповідь на "Повідомлення Президії УНРади". Статті були друковані в "ШП", "ГУ", в "Українській Думці", Англія, в "Українському Слові", Аргентина, і в інших наших газетах.

Справа координації і консолідації всіх українських самостійницьких сил - важлива. Ми підходимо до неї серйозно. Одначе ніхто не повинен ні на хвилину забувати, що консолідація не є самоціллю, але засобом.

Актив ОУН повинен запізнатися основно з нашими матеріялами стосовно цієї проблеми. - Ціль консолідації: спільна дія для визволення України.

Український Закордонний Політичний Координаційний Центр /УЗПКЦ/
/витяги з проєкту/

1. Консультативна Комісія ОУН і УНРади перетворюється на Український Закордонний Політичний Координаційний Центр.

УЗПКЦ - координаційний осередок самостійницьких політичних формацій за кордоном, які тезетично і фактично визнають спільні "Принципи української зовнішньої і внутрішньої політики" /Зал. ч. 1 і 2/.

Співпраця між ОУН і УНРадою продовжується також на базі "Спільного становища" і "Спільної заяви", що підписані Головою Проводу ОУН і Українського Державного Правління Ярославом Стецьком та Президентом УНР в екзилі Миколою Лівчицьким.

2. Мета і завдання У. З. П. К. Центру:

- а/ координувати діяльність і працю українських політичних самостійницьких формацій за кордоном у змаганні за відновлення Української Самостійної Соборної Держави шляхом розвалу російської імперії на національні незалежні держави поневолених народів у їх етнографічних кордонах;
- б/ спільно виступати в обороні України та її борців за національно-державну незалежність, за волю і права людини, проти московської генцидної, русифікаційної та експлуататорської політики;
- в/ поборювати всі вияви /форми/ російського імперіялізму та спільно протидіяти різноманітним єдиноділимським тенденціям під прикриттям майбутніх "федерацій", "союзів", "уній", "коммонвелтів", "З'єдинених держав Сходу Європи" тощо;
- г/ протиставитися зазіханням деяких сусідів України та частини її етнографічних земель;
- г/ спільно протиставитися таким розкладовим течіям, як советофілізм, ленінізм, марксизм, націонал-комунізм, комунізм і анархізм, що своєю суттю є протинаціональними, ворожими Україні системами;
- д/ поборювати ворожу й шкідливу концепцію, начебто т.зв. УССР є українською державою чи продовженням Української Народної Республіки, а не російською новітньою колонією;
- е/ захищати наші катакомбні Церкви в Україні, поборювати покуюче безбожництво і накинену Україні російську "Церкву", що є політичним знаряддям імперіялістичної Росії; підтримувати український екуменізм, сприяти об'єднанню наших Православних Митрополій в єдину УАПЦ, підтримувати Патріархат УКЦ та її Патріарха;
- є/ протидіяти асиміляційним тенденціям серед еміграції, уважаючи її за нерозривну частину української нації із визначеними зобов'язаннями перед Україною в її закордонній діяльності; давати політичне спрямування українській еміграції під кутом потреб національно-визвольної боротьби українського народу;
- ж/ мобілізувати власні національні сили, орієнтуватися на них і на спільну боротьбу поневолених російським імперіялізмом і комунізмом націй у т.зв. СССР та в сателітних країнах;
- з/ належно доцінювати в політичній діяльності державницькі і революційно-державницькі акти і формації останнього пестидесятиліття, як вияв волі народу і всеукраїнські досягнення, пов'язуючи їх з українською державністю княжої і козацької діб;
- і/ протидіяти шкідливим Україні зовнішньо-політичним концепціям у світовій міжнародній політиці, висуваючи українську зовнішньо-політичну концепцію, яка є перспективно порятунком також для вільного світу;
- ї/ узгоджувати і вирішувати такі питання, які в даному моменті вимагають спільної дії або протидії всіх українських самостійницьких сил.

3. УЗПКЦ не втручається в дотеперішні прерогативи і компетенції своїх членів, ані не обмежує засягу їх діяльності.

4. Рішення схвалюються шляхом узгодження, без голосування.

ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Кампанія збірки на Ф. О. У. в 1976 році проходила дещо сповільнено. Ми не виконали того, що ми могли й що було в нашої силі виконати. Причини сповільнення збіркової акції найкраще відомі відповідальним за цю справу Дружам на місцях.

Доручується всім ТП-дам прислати до Секретаріату фінансове звітання про хід і дотеперішній вислід збірки по кінець 1976 року.

Для інформації - подаємо вислід збірки на кінець 1976 року, згідно з опублікованими досі списками від ч. 1 до 75 включно. Подаємо цифри у валютах поодиноких країн, не зводячи загальної суми до однієї валюти, з уваги на поважні хитання деяких із них в останньому році. Це задекларовані і вплачені суми разом.

1. АВСТРАЛІЯ :	30.410.37 австрал. доларів	плюс 2.998.20 кан.до.
2. АВСТРІЯ:	1.500.00 шілінгів	
3. АНГЛІЯ :	81.863.71 фунтів	плюс 1.100.00 кан.до.
4. АРГЕНТИНА:	76.284.00 нових пезів	плюс 2.510.00 кан.до.
5. БЕЛЬГІЯ :	---	
6. БРАЗИЛІЯ :	8.060.00 крузейрів	
7. З. С. А. :	178.791.75 ам. доларів	
8. КАНАДА :	177.117.24 кан. доларів	
9. НІМЕЧЧИНА :	27.155.30 нім. марок	плюс 200.00 кан.до.
10. ФРАНЦІЯ :	7.910.00 франків	

Закликаємо Друзів докласти всіх старань, щоб 1977-ий рік дав кращі виследи у нашій великій збірковій кампанії та наблизив нас до поставленої в 1973 році - суми.

Українська визвольна боротьба вимагає теж і великих матеріальних засобів. Саме Фонд Оборони України є призначений на фінансування таких міроприємств, що є необхідними для визвольної боротьби в Україні.

Україна в боротьбі - наш обов'язок: допомагати!

Наші Друзі вимагають від нас допомоги й оборони -

жертвуймо на Фонд Оборони України!

Жертвуймо на допомогу тим, що жертвують у с е !

3 документів визвольної боротьби в Україні

"... У своїй діяльності Церква повинна мати на увазі національні інтереси, а її завданням, крім релігійного, повинно бути збереження національних традицій, обряду, мови.

Повністю підтримуємо намагання про створення Патріархату УКЦ на чолі з Патріархом Йосифом І /Сліпим/ та зичимо успіхів у тій справі. Найбільш національно свідомі круги в Україні є на боці Патріарха у цьому питанні.

Традиції греко-католицької Церкви живі, але священники, такі самі віруючі, переслідуються владою... Відправи та виконання обрядів /вінчання, хрищення/ проводяться підпільно."

- ЗВЕРНЕННЯ ПРОВодУ ОУН	1
- В 60-ту РІЧНИЦЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ	
Звернення Світового Українського Визвольного Фронту	3
- З Універсалу Української Головної Визвольної Ради	5
А. Галиченко-Немирич: МИ - В БОРОТЬБІ	6
- Із Звернення Воячої України	11
І. Зорян: СТАНОВИЩЕ в УКРАЇНІ і в ССРСР	12
- З документів визвольної боротьби в Україні	20
І. Горненко: НАША ОРГАНІЗОВАНІСТЬ і БОРОТЬБА з ВОРОГОМ	21
- З Деклярації Проводу ОУН	26
Б. Підмогильний: РІК 1977 - РІК ПОЛІТВ'ЯЗНЯ	27
С. Мечник: ДАЙМО ВІДСІЧ МОСКОВСЬКИМ ІМПЕРІЯЛІСТАМ	36
- З документів визвольної боротьби в Україні	41
З. Ярополк, Референтура Юнацтва: МІСІЯ В НАС ОСОБЛИВА	42
- Із статті Степана Бандери: "Українська Національна Революція"	44
У. Кленова, Референтура Жіноцтва: ЗА АКТИВІЗАЦІЮ ЖІНОЧОЇ	
МЕРЕЖІ ОУН	45
С. Антей, Вишкільна Референтура: ВИШКІЛЬНИЙ ЛИСТОК ч. 3	47
А н т : ЧОМУ МИ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОБМІНУ	49
- З есею В. Мороза: "Хроніка Спору"	53
С. Дунаїв, Зовнішньо-політичний Сектор:	
ЗУДАР ДВОХ ІМПЕРІЯЛІЗМІВ - і УКРАЇНА	54
В. Старий: ПРО КООРДИНАЦІЮ ПОЛІТИЧНИХ СИЛ	57
- ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ	59
- З документів визвольної боротьби в Україні	59